

BİRLİK

demokrasi
için

DİB- Avrupa Komitesi MERKEZ YAYIN ORGANI

YIL: 2/1983

SAYI: 10

DM. 2,-

İngiltere'den Yükselen Dayanışma Bayrağı:

DİSK'le Dayanışma Toplantısı

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in 16. Kuruluş Yıldönümü nedeniyle İngiltere'de bir dayanışma toplantısı yapıldı. DİB temsilcisi, DİSK'li sendika yöneticileri ve diğer ilericiilerin oluşturduğu "Türkiye'de Demokrasi İçin Dayanışma Komitesi"nin aktif çalışmaları sonucu İngiltere Sendikalar Konfederasyonu TUC'nin merkezinde yapılan bu toplantı, İngiltere Ulaşım ve Genel Hizmetler İşçileri Sendikası (TGWU) Genel Sekreter Vekili Alex Kitson'un başkanlığında yürüldü.

Aralarında İngiliz İşçi Partisi Milletvekili, Muhalefet dışişleri Sözcüsü vekili Roland Moyle, İşçi Partisi milletvekili Norman Atkinson, Avrupa Parlamentosu Üyesi Alf Lomas, TUC Uluslararası İlişkiler Dairesi Müdürü Mike Walsh, Avukat John Bowder, Financial Times'dan gazeteci David Tongue, Madencilik Birliği Sendikası Yürütme Kurulu üyeleri (NUM) Jack Jones ve Wes Chambers'in de bulunduğu İngiltere işçi hareketinin seçkin temsilcileri, seçkin kişileri, bizzat katılarak yaptıkları konuşmalarda, Türkiye'de insan hakları ve sendikal hakların ağır biçimde çiğnenmesinden ve sendikal faaliyetlere konan kısıtlamalardan duydukları endişeyi vurguladılar. Onlar, Türkiye'nin de onayladığı ILO sözleşmelerine aykırı olarak, Toplu Sözleşme ve Grev hakkına ciddi biçimde darbe indirecek yeni Sendikalar Yasasına temel oluşturan Anayasa'nın dayatılmasından duydukları derin endişeyi dile getirdiler.

Toplantı, 12 Eylül 1980 gününden buyana DİSK'in faaliyetine yasak koyan, yöneticilerini zindana

tıkan, onları savaş hali hükümlerine göre yargılayan, DİSK'in 62 yöneticisini ölüm cezası istemiyle yargılayan Cunta'ya karşı aktif protesto içinde olmanın gereğini vurgulamıştır.

Toplantıya katılanlar, tüm tutuklu sendikacıların derhal serbest bırakılması ve davaya son verilmesi; sendikalar üzerindeki yasağın kaldırılması; sendikal hak ve özgürlüklerin Avrupa ve Uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınan ölçülere uygun duruma getirilmesi çağrısında bulunmuşlardır.

Ayrıca, toplantıya katılanlar, tutuklu sendikacıların serbest bırakılmasını içeren bir telgrafın Cunta Şefi Evren'e, dayanışma ve destek belirten aşağıdaki telgrafın ise DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'e gönderilmesini kabul etti. A. Baştürk'e çekilen telgraf şöyle:

"DİSK'in kuruluş yıldönümü nedeniyle TUC'de yapılan toplantıda Kemal Daysal ve Türkiyeli sendikacılar, İngiliz Sendika liderleri, üst düzeyde parlamenterler, hukukçular ve gazeteciler size ve

yargılanmakta olan arkadaşlarınıza dayanışmalarını iletirler.

Serbest bırakılmanız, davaya son verilmesi, sendikal özgürlüklerin gerçekleştirilmesi için uğraşımızı sürsürecekiz.

Kardeşçe selamlarımızla." Cunta şefi Evren'e ise şu telgraf gönderildi:

DİSK'in kuruluş yıldönümü toplantısına katılan önde gelen sendikacılar ve parlamenterler, Türkiye'de tutuklu sendikacıların derhal salıverilmesi, yargılanmalarına son verilmesi ve uluslararası ölçülere uygun sendikal hakların sağlanması çağrısında bulunurlar."

İngiltere'de düzenlenen DİSK'le dayanışma toplantısına, yurt dışına çıkabilmiş DİSK'in Yürütme Kurulu Üyesi Kemal Daysal'da katılarak bir konuşma yapmıştır. Kemal Daysal yaptığı konuşmada "Bu forum bizim için özel bir günde toplanıyor. Çünkü bugün değerli DİSK'in 16. kuruluş yıldönümüdür. Geride bıraktığımız 16 yıl içerisinde emekçi halkımız, ekonomik ve demokratik haklar uğruna ödünsüz savaşım veren DİSK'in kuruluş yıldönümünü kutlamayı ge-

lenekselleştirmiştir."

"Geleneğimizi bugün de sürdürüyoruz" diyen Daysal, sözlerini şöyle tamamladı: "Türkiye işçi sınıfı 16 yıl önce DİSK'in kuruluşu ile sendikal hak ve özgürlükler savaşımında etkin bir örgütsel silaha eline almıştı. O bu silahla 16 yıl boyunca demokrasi ve sendikal haklar için, sendikal birliği sağlamak için onurlu bir savaş yürüttü. Bugün de Cunta'nın terörüne karşı savaşıma devam ediyor."

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, toplantıya yolladığı dayanışma mesajında "Foruma çağrımız ve herşeyden önce Türkiye Sendikal Hareketi ve tutuklu sendikacılarla gösterdiğiniz dayanışma için teşekkürlerimi iletirim." dedikten sonra "...Sendikal hak ve özgürlükleri tümüyle geri getirmek için faşist cuntaya mümkün olan en büyük baskının yapılması gerekmektedir." diyerek şunları ekledi "Umuyor ve güveniyorum ki, bu forum Türkiye'de demokrasi için güçlü bir dayanışma hareketinin gelişmesinde bir dönüm noktası olacaktır."

Toplantıya ayrıca, Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Başkanı ve DİSK Genel Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Karaca, DİSK Bank.Sen Genel Başkanı Metin Denizmen, DİSK Sosyal-İş Sendikası Merkez Yürütme Kurulu üyesi Zeki Kılıç, DİSK Petkim-İş Sendikası Merkez Yürütme Kurulu üyesi Eşref Okumuş, Türkiye Barış Komitesi Genel Sekreteri Enis Coşkun, İlerici Kadınlar Derneği Başkanı Bakiye Beria Onger, İlerici Gençler Derneği Genel Başkanı A. Muhtar Sökücü gönderdikleri mesajlarla dayanışma ve destek isteklerini bildirmişlerdir.

Prof. TEZEL, üniversitelerde yürütülen de-politizasyon hareketini desteklediğini, "öğrencilere tek çıkış yolunun Marksist devrim olduğunu söyleyen Marksetim görevlileri için akademik özgürlük diye bir şeyin söz konusu olmayacağını" belirtti. Prof. Tezel bunu söylerken, Türkiye'de Marksist propagandanın cezasının 7.5 yıl hapis olduğunu, ve işten atılan öğretim üyelerinden hiç biri için bu suçlama ile dava açılmadığını İngiliz gazetecilerinden sakladı. Böylece The Guardian gazetesine gönderdiği mektupta yazdığı gibi "Ben haysiyetli bir adamım" iddiasını kendi çürütmüş oldu.

Yapılan görüşmelerde, basın toplantısına katılan basın mensupları Prof. Tezel'in, kendilerinin YÖK konusundaki şüphelerini tatmin edemediklerini belirttiler.

YÖK Temsilcileri tepkiyle karşılandı

YÖK'ün propagandasını yapmak ve faşist cunta tarafından hiç bir gerekçe gösterilmeden görevlerine son verilen öğretim üyelerinin yerine adam almak için İngiltere'ye gelen iki YÖK temsilcisi, Prof. Yahya Tezel ve Doç.Kemal Gürüz, ummadıkları bir tepkiyle karşılaştılar. İngiliz gazetelerinin YÖK konusunda ayrıntılı haberler vermiş olması ve gezileri sırasında basında çıkan okuyucu mektupları bunda etkili oldu. Ayrıca İngiltere'deki Türkiyeli demokratların ve DİB-İngiltere temsilciliğinin de yer aldığı eylem birliğinin oluşturduğu

Türkiye'de Demokrasi İçin Dayanışma Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı Türkiye'de Bilim, Sanat ve Düşünce Özgürlüğü İçin Dayanışma Komitesi'nin üniversiteler ve basın çevresinde yaptığı çalışmalar, tepkiye örgütlü bir nitelik kazandırdı.

Bu çalışmaların sonucunda, görüşme listesi içinde yer alan bir çok öğretim üyesi YÖK temsilcileri ile olan randevülerini iptal etti.

Bu gezi vesilesi ile, muhafazakar hükümetin Türkiye üniversitelerinde uygulanan kıyım ve de-politizasyon politikasını desteklediği, İngiliz basını aracılığı ile ortaya çıktı. Nitekim, adı geçen öğretim görevlileri, İngiltere'ye British

Council'in davetlisi olarak gelmişlerdi. Bu doğrultuda, İngiliz İşçi Partisi parlamenterlerinden Norman Atkinson'ın parlamentoda yazılı soru önergesi hükümetçe geçiştirildi.

Gezi sonunda Türkiye Büyük Elçiliği'nde yapılan basın toplantısında, basın mensuplarının YÖK uygulamalarını eleştiren soruları karşısında, Türkiye'de öğretim üyelerinin sakallarını kesmek zorunda bırakılmasını desteklediğini belirten Prof. TEZEL, üniversitelerdeki kıyımları sıkıyönetim üzerine attı. Ancak, üniversite özerkliği ve bağımsızlığına karşı askeri faşist cunta tarafından girişilen saldırılar karşısında, kendisinin nasıl tavrı aldığını belirtmedi.

1 MAYIS 1983

Türkiye İşçi Sınıfı, uzun savaşım tarihi boyunca 1 Mayıs'ları yasaklar, baskıcı ve ağır koşullar altında yaşamıştır. Tıpkı günümüz koşullarında olduğu gibi, geçmiş 1 Mayıs'lar da koşullara en uygun biçimler bulunarak kutlanmıştır.

İşçi sınıfımız, ilerici sendikal örgütü DİSK'in öncülüğünde 1976'da 1 Mayıs'a konulmuş yasağı kırdı. Yüzbinlerin katılımıyla bayramını görkemli bir biçimde kutladı. Bu büyük başarı, onun, kendine olan güvenini artırdı, savaşım gücünü ve kararlılığını biletti.

Tekelci büyük sermaye, işçi sınıfımızın kazandığı bu mevziyi geri almak için 1 Mayıs 1977'de saldırıya geçti. Onlarca insanı katlederek 1 Mayıs alanını kana boyadı. Bu provakatif saldırı, bir yandan işçi sınıfımızın kendi gücüyle dış söker gibi kazandığı bu mevziyi, ondan geri almak için bir zor kullanmadı. İşçi sınıfımızın kararlılığını kırmak denemesiydi. Diğer yandan da işçi sınıfının kitle gücünü, onun ifadesini bulduğu 1 Mayıs birlik, dayanışma ve savaşım gününü daha geniş çevreler gözünde sözümona karalamayı, onu "anarşik" eylem gibi gösterme çabasıydı.

Bu gözü dönmüş saldırganlığa, bunun amaçladığı plan ve hesaplara, işçi sınıfımız 1 Mayıs 1978'de daha da yığınsal, daha da kararlı ve daha da görkemli bir kutlamayı gerçekleştirerek gereken yanıtı verdi.

Egemen sınıflar, 1 Mayıs alanını kan gölüne dönüştüren saldırısına, yalan ve iftira dolu propagandasına ve karalama kampanyasına karşın 1 Mayıs kutlamalarının önünü alamadılar. Sıra dolaysız bir saldırıya gelmişti. 1 Mayıs'ın tüm İstanbul'da kutlanamayacağını ilan etti.

DİSK, bu yasağı tanımadığını, 1 Mayıs 1979'u da İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutlayacağını açıkladı. Gereken hazırlıklara girişti. Bunu, DİSK'li yöneticilerin gözaltına alınmaları izledi. Ardından 1 Mayıs'ın İstanbul'da yasaklanması kararı ile de yetinilmedi. 1 Mayıs günü için sokağa çıkma yasağı konuldu. Sokağa çıkmaya teşebbüs edenlere, otuz metre yaklaşacaklara, "vur emri" uyarınca askerlerce ateş edileceği talimatı verildi. Radyo, televizyon ve gazeteler eliyle bu emirler yüzlerce kez kamuoyuna duyuruldu.

Bu yeni saldırganlık ve ağır koşullar altında, işçi sınıfımızın savaşkan ruhunun, şanlı savaşım geçmişinin ve kararlılığının bir ifadesi olarak, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran ve yüzlerce yoldaşı, yasağı tanımadılar. Sokağa çıktılar. Otuz metre yaklaşacaklara "vur emri" gereğince ateş edileceği komutuna karşın, DİSK'in genel merkezinin önüne kadar yürüdüler. Orada 1 Mayıs'ın yasaklanamayacağını haykırdılar. DİSK'le dayanışmalarını dile getirdiler, yasadışı kararını protesto ettiklerini açıkladılar. Böylece 1 Mayıs 1979 amacına uygun olarak kutlanmış, egemen sınıfların plan ve hesapları bir kez daha tuzla buz olmuştu.

Son üç yıldır, işçi sınıfımız, Kürt halkı 1 Mayıs'ları askeri faşist diktatörlüğün zulmü altında yaşıyor.

Bu süre içinde, Cunta, Türkiye'yi ABD emperyalizmi ve işbirlikçi tekellerin özel çiftliği haline getirdi. Şimdi de her şeyi, tüm ülkeyi ve halkın tüm varlığını onların emrine veriyor. Türkiye'yi ABD ve tekelere dilediklerince hareket edebilecekleri bir alan durumuna sokan Cunta, efendileri için en iyi uşak olduğunu da kanıtlamış oluyor.

Yine bu süre içinde, işçi sınıfımızın elinden zorla alınan haklarının, onun verdiği kayıpların sayısı sayılamayacak kadar fazla. O, son yirmi yılın en yoksul dönemini yaşıyor. Üstelik yalnızca kendisiyle sınırlı olmamakla birlikte, baskı ve terör, en başta onu hedef aldı.

Bütün bir Türkiye Kürdistanı hapisaneye çevrildi. Kürt demokrat

ve yurtseverleri zindanlara tıkıldı, işkence tezgahları üzerinde, sorgusuz sorsuz ölümlerle karşı karşıya bırakıldı. Diyarbakır zindanında katledilen Kürt yurtseverlerin kanları hala yerde duruyor, kurumadı.

Yüzbinlerle ifade edilen ilerici, aynı baskı ve zulüm koşullarında yaşatıldı, yaşatılıyor.

Ne var ki, Cunta, yalan ve aldatmacaya başvurmadan da geri kalmıyor. Hem çok acımasız bir biçimde devlet terörüne başvuruyor, en kahredici bir zulmü uyguluyor; kan ve ölüm saçıyor, hem de "demokrasiye döneceği" yalanını ileri sürüyor. Bu görünüm altında ömrünü biraz daha uzatmaya çalışıyor.

Cunta, yine de başını dertten kurtaramadı, kurtaramıyor. Ekonomik çözümsüzlükler, derinleşen siyasal sorunlarla birleşerek bir çığ gibi büyüdü. Cunta'nın "yansızlık" maskesi düştü, gerici-faşist yüzü kitlelerin üç yıllık pratiği içinde açıkça görünmeye başladı. Onun, neden silah zoruyla iktidarı gaspettiğinin yanıtı açıklık kazandı. CIA desteği ile bilinçli, planlı tertiplere tımandırılan terörün nasıl bahane kılındığı; kaynağında MHP ve örtülü faşist terör odaklarının olduğu terörizmin, Cunta'nın zulmüne ve iktidara yerleşmesine ne denli hizmet ettiği artık çok net kavranıyor.

Ancak, belli başlı olanlarına işaret edilen tüm bu somut olgulara bakarak Cunta'nın kendiliğinden yıkılıp gideceği sonucunu çıkartmak büyük bir hata olacaktır. Natocu-tekelci Cunta, kendiliğinden gitmeyecektir. O, ancak demokratik güçlerin sıkıca kenetlenip siyasi bir seçenek olarak belirmesi ve açık bir savaşım vermesiyle alaşağı edilecektir.

Bu nedenle, bir avuç tekelci dışında kalan herkesin, tüm kesimlerin, Cunta'ya karşı olan tüm politik eğilimlerin Cunta'yı yıkma hedefinde birleşmeleri, "demokratik bir hükümet, gelişkin bir demokrasi" bayrağı altında kenetlenmesi zorunlu olarak kendisini dayatıyor.

Diğer yandan işçi sınıfımız, yaşanan çetin koşullarda da demokratik güçlerin temel dayanağı, ana ekseni olduğunu kanıtladı. Sendikalarına sahip çıkarak etrafında kenetleniyor. Bunca zaman sonra ve bunca zorluklara karşın, DİSK'li işçilerin sendikalarını terketmemeleri, türlü baskı ve vaadlere karşın, kararlı ve bilinçli olarak beklemeleri bile söylenileni kanıtlamaya yeterlidir. Kaldı ki, bu durum, aynı zamanda DİSK'in şanlı savaşım geleneğinin ne denli köklü olduğunu da göstermektedir.

Türk-İş'li işçiler de her fırsatta tepkilerini dile getiriyor. Cunta ile uzlaşan yöneticilerine karşı savaşım veriyor, DİSK'li sınıf kardeşlerinin yanında yer alıyor. Sınıf bilinçli işçiler, DİSK'i koruma savaşımını sürdürdükleri gibi, DİSK'i DİSK yapan sınıf sendikacılığı ilke ve geleceğini diğer sendikalara da taşımak için her olanağı değerlendiriyor.

Bu durum şunu gösteriyor: 1 Mayıs 83'ü kutladığımız bugünkü koşullarda, kitleler demokrasi güçlerinin eylem birliğini istiyor. Onların birleşmelerini ve kenetlenmelerini istiyor.

Kitleler, demokrasi güçlerinin birliğini zedeleyen, geciktiren tutumlardan vazgeçilmesini istiyor. Her düzeyde birleşmeyi engelleyen hataların, sektör ele alışların aşılmasını istiyor. İstemekten de öte talep ediyor.

Bizler, kitleler açısından kesin bir sosyal beklenti haline gelen bu istemler karşısında üzerimize düşeni yapabildiğimiz ölçüde Özgür 1 Mayıs'ları yakınlaştıracak ve gerçekleştireceğiz. İşçi sınıfının ulusal ve uluslararası birlik, dayanışma ve savaşım günü 1 Mayıs'ları Özgürlük koşullarında kutlamak ellerimizdedir.

Marksizmin gücü bilimselliği ve doğruluğundandır

"... gerek modern toplumda sınıfların varlığının, gerek se aralarındaki savaşın keşfedilmesinde hiçbir pay bana ait değildir. Benden çok önce, burjuva tarihçileri sınıf savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçıları da sınıfların ekonomik anatomisini anlatmışlardır. Benim yeni olarak yaptığım şunları sergilemekti: 1) sınıfların varlığı, üretimin gelişimi içinde sadece belirli tarihsel dönemlere bağlıdır 2) sınıf savaşımı kaçınılmaz olarak proleteryanın diktatörlüğüne götürür 3) bu diktatörlüğün bizzat kendisi, sadece tüm sınıfların kalkmasını ve sınıfsız bir topluma geçişi belirler"

K. MARKS, 5 Mart 1852, Londra

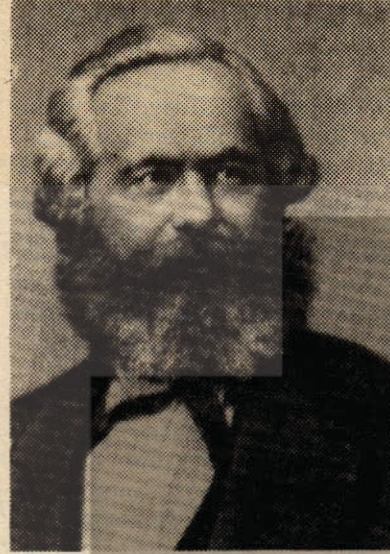
toplumsal kuruluşun pratik uygulamasını gerçekleştirmişlerdir.

Dünya sosyalist sisteminin oluşumu, bu teorinin gücünün ve canlılığının somut kanıtıdır. Aynı zamanda, kapitalist ülkelerde çelişkiler giderek keskinleşmekte, tekelci burjuvaziye karşı proleteryanın ve tüm emekçi halkın sınıf savaşımı büyümeye devam etmekte, emperyalist sömürgeci sistem kurtuluş hareketlerinin darbeleriyle çökmektedir

Marksizm ve Leninizm düşüncesi milyonların bilinçlerinde kazanmıştır ve bu nedenle büyük bir maddi güç haline gelmiştir.

Bir asrı aşkın süredir tarih, Marksizmin öngörülerine göre gelişmiştir. Marksizm tarihin her dönüm noktasında zaferler kazanmıştır.

Yaşamın gerçeği Marksizmden yana. O, tüm ülkeleri sosyalizme yakınlaştıran zafer üstüne zafer kazanmaya devam edecektir.

larda Marksizmi geliştirdi. Marksizm, proleteryanın sınıf savaşımının her alanında taşıdığı yaşam sallığını kanıtlamıştır.

Marksizm-Leninizm, modern çağda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizme geçiş çağında, dünya ölçeğinde yeni ve muazzam başarılar kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve ardından sosyalist sistemi oluşturan diğer ülkeler, Marksizm-Leninizm tarafından geliştirilen bilimsel ilkeler üzerinde

larda Marksizmi geliştirdi. Marksizm, proleteryanın sınıf savaşımının her alanında taşıdığı yaşam sallığını kanıtlamıştır.

Marksizm-Leninizm, modern çağda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizme geçiş çağında, dünya ölçeğinde yeni ve muazzam başarılar kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve ardından sosyalist sistemi oluşturan diğer ülkeler, Marksizm-Leninizm tarafından geliştirilen bilimsel ilkeler üzerinde

larda Marksizmi geliştirdi. Marksizm, proleteryanın sınıf savaşımının her alanında taşıdığı yaşam sallığını kanıtlamıştır.

Marksizm-Leninizm, modern çağda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizme geçiş çağında, dünya ölçeğinde yeni ve muazzam başarılar kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve ardından sosyalist sistemi oluşturan diğer ülkeler, Marksizm-Leninizm tarafından geliştirilen bilimsel ilkeler üzerinde

larda Marksizmi geliştirdi. Marksizm, proleteryanın sınıf savaşımının her alanında taşıdığı yaşam sallığını kanıtlamıştır.

Marksizm-Leninizm, modern çağda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizme geçiş çağında, dünya ölçeğinde yeni ve muazzam başarılar kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve ardından sosyalist sistemi oluşturan diğer ülkeler, Marksizm-Leninizm tarafından geliştirilen bilimsel ilkeler üzerinde

larda Marksizmi geliştirdi. Marksizm, proleteryanın sınıf savaşımının her alanında taşıdığı yaşam sallığını kanıtlamıştır.

Marksizm-Leninizm, modern çağda, 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizme geçiş çağında, dünya ölçeğinde yeni ve muazzam başarılar kazanmıştır. Sovyetler Birliği ve ardından sosyalist sistemi oluşturan diğer ülkeler, Marksizm-Leninizm tarafından geliştirilen bilimsel ilkeler üzerinde

Marks'ın büyüklüğü, insanlığın gelişiminde beliren sorulara bilimsel cevaplar getirmesi gerçeğinde yatar.

Marks en büyük devrimi toplumsal bilince çıkardı ve proleterya için, tarihsel gelişimin yasalarını gerçekten yansıtan, bilimsel temeli olan bir felsefe oluşturdu.

Sosyalizmi bir ütopya (hâyâl) olmaktan çıkarıp bir bilime dönüştürdü.

Kapitalizmin kaçınılmaz çöküşünü ve komünizmin zaferini ortaya koydu. Marks, işçi sınıfının sömürücü sistemin mezar kazıcısı ve sosyalist toplumun kurucusu olarak tarihsel işlevini kanıtladı. Ayrıca, devrimci teorinin emekçilerin kitlesel hareketi ile birleştirilmesinin yollarını gösterdi.

Bilimsel komünizmin kurucusu, bir dahi insan, bir düşünür, bir ateşli devrimci ve dünya proleteryanının lideri Karl Marks 14 Mart 1883'de öldü.

Karl Marks ve onun yakın-sadık yoldaşı Frederick Engels, insanlık tarihinin dönüm noktasında; en devrimci sınıf proleterya toplumsal yaşamda yerini alıcı, komünizm için mücadele bayrağını yükselttiler. Marks ve Engels'in teorik ve pratik çalışmaları, son 150 yıldır dünya tarihinin temel

itici gücü olan proleteryanın politik ve ideolojik gelişimine muazzam katkıda bulunmuştur.

Proleteryanın kurtuluşu için savaşım, Marks'ın yaşamı ve eylemlerinin temel amacı idi. O, sadık ve ateşli bir savaşçıydı. Marks ve Engels "Bütün Dünyanın İşçileri Birleşiniz!" sloganı altında örgütlü ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin temel taşlarını ördüler.

V.I. Lenin, Marks ve Engels'ten sonraki yeni tarihsel koşul-

"İşkence, ölüm ve baskıya karşı TÜRKİYE MAHKEMESİ" Cunta'yı yargıladı

23 Nisan 1983 tarihinde Duisburg'da "İşkence, ölüm ve baskıya karşı TÜRKİYE MAHKEMESİ" kuruldu. Türkiyeli Demokratlarla Dayanışma Girişimi tarafından örgütlenen bu eylemde, faşist askeri Cunta ve Federal Başbakan Helmut Kohl yönetimindeki FAC hükümeti yargılandı.

"İddia makamı"nda yer alan Hamburg avukatlarından Rolf Geffkenin hazırladığı iddianamede, Evren Cuntası'nın:

"...terörizme karşı savaş bahanesi ile binlerce Türkiyeli demokrasi ve vatandaşları 'savaş hali' hükümlerine dayanarak tutukladığından; operasyon bahanesi ile insanları öldürdüğünden; tutuklamalardan sonra dış dünya ile, özellikle avukatlarıyla tüm ilişkilerini yasakladığından; tutukluluk süresince işkence uyguladığından; politik mahkemelerde örneğin Kürt demokratların, TÖB-DER, DİSK ve diğer demokratik örgüt ve parti yöneticileri ve üyelerinin savunma haklarını asgariye düşürdüğünden ve bir çok kez tümüyle ortadan kaldırdığından; savaş hali hükümlerinin yürürlüğe girmesinden önce Türkiyeli demokratların ve sendikacıların v.b. faaliyetlerinden dolayı, Türkiye'de de "kanunla belirlenmemiş ceza olmaz" temel kaidesi geçerli olmasına rağmen, takibata tutulmakla kalmayıp, örneğin bir turist rehberinin açıklamaları, bir işçinin işyeri ile ilgili görüşlerini belirtmesi veya yabancı bir turistin eleştiri içeren ifadesi gibi küçük politik bir girişim veya herhangi bir fikir belirtme "Türklüğe hakaret" ve benzeri faşist gerekçelerle takibata tutulduğundan; Türkiye'nin anayasal hükümetini devirdiğinden, parlamentoyu dağıttığından, partileri yasakladığından ve iki yıl sonra seçim sahtekarlıkları ve tartışma yasakları ile temel ve insan haklarını yok eden ve askeri diktatörlüğü garanti altına alan "anayasa"yı Türk halkına zorla dayattığından dolayı"

Ayrıca, F. Alman Cumhuriyeti Hükümeti'nin ise: Cunta'nın "demokrasiye dönüyoruz" yalanını yayarak onu desteklediğinden; NATO ve dolayısıyla FAC'nin "askeri" çıkarlarını ileri sürerek Cuntaya hem askeri hem de mali yardımlarda bulunduğundan; tüm Türkiye'li ilticacıların dosyalarının Federal İstihbarat teşkilatı üzerinden Türk Gizli Servisine iletilmesine ve geri yollanan ilticacıların tutuklanmasına, takibata uğramasına ve fiziksel baskılara maruz kalma-

larına katkıda bulunduğundan dolayı

Suç işledikleri belirtildi. Her iki ülkenin bizzat imzaladıkları Avrupa İnsan Hakları Beyanname'sini çiğnedikleri bu suçların "insanlığa karşı işlenen suçlar" olduğu vurgulandı.

Mahkemenin Jüri Heyeti'ni ise, F. Almanya işçi hareketinin, barış ve demokrasi güçlerinin şu temsilcileri oluşturuyordu:

Ingo Lehmann (IG Basım ve Kağıt İşçileri Sendikası Genel Merkez Sekreteri), Reinhard Hoker (GEW Sendikası Bölge Yönetim Kurulu Başk.), Klaus Thüsing (SPD Grup sözcüsü), Gabi Gottwald (Yeşiller Meclis Grubu), Werner Rey (Die Falken-Şahinler- Bölge Başkanı), Klaus Mannhardt (DFG/VK Bölge Başkanı), Charlotte Niess-Mache (Sosyaldemokrat Avukatlar Birliği), Karl Heinz Schröder (Alman Komünist Partisi Prezidyum Üyesi ve Sekreteri), ve Demokratik Kadınlar Girişimi temsilcisi

700'ü aşkın davetlinin katıldığı bu Dayanışma Toplantısında, iddianameden sonra tanıklar dinlendi. Türkiye'de davaları izleyen Alman avukatlar, işkence ve yargılamalara tanık olmuş Türkiyeliler, DİSK yöneticileri ve işkence görmüş olan Av.Şerafettin Kaya faşist cuntanın azgın uygulamalarını sergilediler. DİB-FAK, FİDEF, GERÇEK, KKDK ve Kürt Halkevlerinin aktif olarak desteklediği toplantı, davetlilerin coşkuyla izledikleri, Cem Karaca, Krefeld Uluslararası Barış Korosu, Heval ve Petra, Temeli, Kürt Halkevleri Halkoyunları Topluluğunun ve diğer tanınmış Alman sanatçıların gösterisiyle noktalandı.

Ertesi gün, mahkemenin iddia makamında yer almış olan Av. Rolf Geffken trende Türkiye Büyükelçilik polisleri tarafından saldırıya uğradı. Önce laf atarak, sonra tartaklama girişiminde bulunarak avukatın çantasındaki belgeleri almak istediler. O sırada gelen Bilet Kontrolörünün müdahalesi sonucu biletsiz oldukları anlaşılınca bu "kiralık"lar "diplomatik kişiler" olduklarını anlatmaya çalışırken, R. Geffken trenden inerek oradan uzaklaştı. Elçiliği de böylesine "öfkeleniren" Türkiye Mahkemesi'nin tüm tutanakları, Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi tarafından broşür olarak yayımlanacaktır.

Federal Almanya'da hükümet değişikliği

6 Mart Federal Parlamento ve Rheinland-Pfalz Eyalet Parlamentosu ve 13 Mart Schleswig-Holstein Eyalet Parlamentosu seçimleri CDU/CSU'nun zaferi ve SPD'nin yenilgisi ile sonuçlandı. Geçtiğimiz Ekim ayında Bonn'daki hükümet değişimini olası kılan FDP merkezde tekrar parlamentoya girerken, iki eyalette de %5 oy sınırını aşamayıp eyalet parlamentolarından atılmış oldu. Yeşillere gelince; merkezde %5 sınırını aşarak 1957 genel seçiminden beri ilk kez federal parlamentoya 4. bir partinin girmesini sağlamış oldular, ancak iki eyalet parlamentosuna bu kez de giremediler.

Bu sonuçlar ile Federal Almanya güncel kavram ile bir "CDU-devleti" durumuna dönüştü. Federal anayasasının öngördüğü 4 temel kurum da (devlet başkanlığı, federal parlamento başkanlığı, federal başbakanlık, federal anayasa mahkemesi başkanlığı) CDU'nun elinde, 11 eyalet başbakanından 7'si CDU (veya CSU) lu, eyaletler konusunda CDU çoğunlukta.

Onüç yıllık SPD döneminden son-

ra oluşan bu yenilgi ilk anda —seçimi ezici bir şekilde kazanan CDU/CSU dahil— herkesi şaşırttı. Ancak konunun ayrıntılarına inildiğinde pek de şaşmamak gerek. Federal Almanya'nın tarihsel gelişimi ve somut gerçeği günümüzde geniş emekçi kitlelerinin önüne iki parti arasında seçim yapma olanağını tanıyor, sosyal demokratlar veya hristiyan demokratlar. (Liberal parti burjuvazinin çok dar bir kesiminin ve sınıf atlamayı başardığını sananların oylarını çekiyor. Maddi temeli topluma tepki olan yeşiller ise aydın—küçük burjuva radikalizmine sesleniyor. İşçi sınıfı partisi ise yoğun baskı ve saldırılardan yediği darbelerden sonra henüz bu aşamaya gelmiş değil.)

Geniş kitlelere seçenek olarak SPD veya CDU/CSU gözüktüyor ise, bunu etkileyen ilk somut olgu şu: Bonn'da hükümet değiştiğinde (Ekim 82) yaklaşık 2,5 milyon insan işsiz idi ve geride 13 yıllık bir SPD ağırlıklı hükümet dönemi vardı. Geniş kitlelerin en ivedi sorunu olan işsizlik veya işsiz kalma tehlikesi tartışıldığında, SPD'nin tekrar hükümete geldiğinde işsizliği

yeneceğini iddia etmesi pek inandırıcı olamazdı ve olmadı da. Bu durumda 13 yıllık muhalefet partisi CDU/CSU'ya "bir şans vermek" eğilimini yadırgamamak gerek. Seçimlerde ekonomik durumdan başka en önemli tartışma konusu barış ve 1983 sonbaharı için öngörülen NATO roketlerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi sorunu idi. Burada da kitlelerin roketlere ilişkin NATO kararının (Aralık 1979) SPD'li Federal Başbakan Schmidt'in zamanında alınmış olduğunu unutarak yeni SPD adayı Vogel'in roketlerin yerleştirilmesine karşı çıkacağına inanmasına da şaşmamak gerek.

Diğer önemli seçim konusu sosyal alandaki kısıtlamalar idi. Bu alanda CDU/CSU/FDP hükümeti ağır darbeler vurdu, ancak krizden çıkmak için sosyal giderler kısıtlanmalıdır diyen ve bunu 1979'dan beri (şimdiki hükümet kadar olmasa bile) uygulayan ve kitlelere inandırmaya çalışan da yine SPD idi.

Son önemli seçim konusu olan çevre kirlenmesine karşı mücadeleye gelince, bu alanda da son 13

yıldır sorumluluk taşımış SPD'nin bir anda "yeşillenmiş" olması doğaldır ki inandırıcı olmadı. Özetlersek, sosyal demokrasi kendi sorumluluğunun tahlilini ve özelleştirisini yapmadan 4 ay içinde bu denli dönüşler yapınca bunlarla kitleleri ikna edemedi, ayrıca genellikle yüzeysel nitelikteki çözümler önerileri köklü bir dönüşüm öngörülmediği izlenimini doğaldır ki vermedi. Sorun, niteliği gereği SPD başka türlü davranabilir mi idi değil, bunun tartışması ayrı yapılır. Sorun, sosyal demokrasinin neden mevcut sorunları çözebilecek bir seçenek olarak emekçi kitlelerce kabul edilmediğidir. Burada da inandırıcılık ve denemişlik önemli etken olmuştur. Yukarıda bunu kısaca özetlemeye çalıştık. Cevabı şöyle de dile getirebiliriz: Eğer son 13 yıl ülkeyi yöneten parti sorunları mevcut düzen yapısı içinde çözeceğini iddia ederek geniş destek arar ise, son 13 yıldır muhalefette olan ve düzenin asıl koruyucusu kabul edilen diğer siyasetin daha fazla rağbet görmesi hiç te olağanüstü bir sonuç değildir.

Şimdi en aşağı 4 yıllık bir süre için CDU/CSU/FDP hükümeti baştadır; iç politikada olsun, dış politikada olsun, elde edilmiş kazanımlara en şiddetli saldırılar gündemdedir. Demokratik hakların kısıtlanması, bilgisayar devletinin genişletilmesi, sosyal kazanımların geriye çevrilmesi, detant yerine soğuk savaş rüzgarlarının estirilmesi gündemdedir. Burjuvazinin krizden çıkabilmek için emekçi kitlelere, dünyanın mazlum halklarına saldırılarını arttırması gündemdedir. Bu arada göçmen işçilerin giderek önemli bir boy hedefi olacağı da bellidir. Bunlara karşın işçi sınıfı için safları daha da sıklaştırmak gereği ve görevi ortadadır.

Fransa'da geri alınamayan "Rövanş,,

Aradan zaman geçmiş olmasına rağmen basın, özellikle Fransız basını, ülkedeki son belediye seçimleri üstüne yazılar yazmaya devam ediyorlar.

Hatırlanacağı gibi, bu belediye seçimlerinde 36 bin belediye meclisi üyesinin seçimi söz konusu idi.

6 Mart'ta yapılan seçimlerin ilk turunda sol partilerin oluşturduğu iktidar cephesi geçerli oyların % 39.75'ini, sağcı partilerin oluşturduğu muhalefet % 50.78'ini aldı. İlk turda her ne kadar sol kesim küçük ve orta büyüklükteki şehirlerde durumunu muhafaza ettiyse de, oyların bu dağılımı

bir uyarı oldu sol partiler için.

İktidarı oluşturan sol partiler 30 binden fazla nüfuslu 218 şehirden 135'inde çoğunluğu muhafaza ettiler, 16 tanesi ilk turda muhalif sağcı partilerin yönetimine geçti.

İlk turun bu sonucunu şöyle yorumlamak mümkün:

Söz konusu belediye seçimlerinin politik yapısına gerekli önemin esirgenmesi ve sağcı partilerin bundan faydalanması.

Sol cephenin 1981'deki ezici ekseriyetine bakarak aldanan ilerici seçmen kitlelerinin, sağcı partilerin ezildiğini sanmaları ve sağın seferber edebileceği güçlerin kü-

çümsenmesi.

Olayların bekledikleri hızla gelişmemesi sonucu sabırlarını yitiren sol kesim seçmenlerin sandık başına gitmemeleri.

İkinci turda güçlerini seferber eden, sol cepheyi oluşturan iktidardaki FKP-SP, Sol Radikaller ve Birleşik Sosyalist Partisi sağın zafer tehlikesini de açıkça gören seçmenlerin oylarının % 50'sini aldılar.

Sonuçta sağ cephe 1977'den bu yana yönetimini kaybettiği 61 büyük ilin 30'unu geri aldılar, yönetimde oldukları Paris, Lyon gibi şehirlerde de durumlarını pe-

kiştirdiler. Her ne kadar bu seçimler sağ kanat için bir başarı olsa da, umdukları gibi 1981'de boşalttıkları siperleri geri almaktan çok uzaklar.

Ortak Programa ciddiyetle sadık kalan FKP'si seçimden evvel partiler arasında varılan anlaşmalara uyarken, özellikle ikinci turda, Sosyalist Partisi seçmenlerinin yer yer komünist adaya oy vermedikleri saptandı.

Biz göçmenler için önemli olan bir noktada sağcı partilerin, seçim süresince bol miktarda yabancı düşmanlığı yapmalarıydı.

Politik sığınmacılar Cunta'ya bildiriliyor

23 ve 28 Şubat 1983 günleri Batı Berlin idare mahkemesi 19. dairesi Türkiyeli bir politik sığınma dilekçesi sahibinin duruşmasını yaptı. Ancak olayların gelişimi şimdiye dek kuvvetle tahmin edilen, tek tük bazı verileri mevcut olan, fakat kesinlikle kanıtlanamayan bir olguyu resmileştirdi: Federal Alman gizli devlet örgütleri ile MİT sıkı bir işbirliği yapmakta ve Federal Almanya'da politik sığınma arayan Türkiyelilere ilişkin bilgiler Türkiye Milli İstihbarat Teşkilatına aktarılmaktadır. AZ:VG 19 A 329.82 dosya numaralı davanın ortaya çıkardığı gerçekleri aşağıda özetliyoruz.

Mahkeme konusu politik sığınma olayında başvuru sahibi kişi, Federal Almanya'daki Politik faaliyetleri nedeni ile Türkiye'ye dönemiyeceğini belirterek Asyl talebinde bulunmuştu. Kendisinin buradaki

faaliyetlerinin ve özellikle asyl başvurusunun Türk makamlarınca/ne denli bilindiği sorunu açığa çıkarmak amacıyla mahkeme değişik kişilerin tanıklığına başvurmuştur.

Tanık Alexander Sternberg-Spohr (Tehdit Altındaki Halkları Koruma Derneği üyesi, bilirkişi) : Uzun yıllardan beri Kürt halkının sorunları ile ilgilenmekte olup, bu konuda sık sık mahkemelerde bilirkişilik yapmaktayım. 1981 yılında federal dışişleri bakanlığının bir yetkilisi bana bilirkişilik yaptığım davalarda Kürt sorununa ilişkin olarak üçüncü kişilerle ilgili bilgileri anlatmamamı, zira politik sığınma dosyalarındaki tüm bilgilerin Zirndorf asyl komisyonu tarafından ilgili hükümetlere, özellikle

Türkiye ve Irak hükümetlerine aktarıldığını söyledi. Ancak ben 1977 yılında başından geçen bir olay nedeniyle zaten bu durumu biliyordum, şöyle ki: O yılın Ağustos ayında Türkiye'de oğlu aracılığıyla uzun yıllardır tanıdığım, eski hava kuvvetleri komutanı ve CHP senatörü Muhsin Batur'un evinde idim. Batur, bundan böyle kendileri ile her türlü ilişkiyi kesmemi istedi. Benim Kürt hareketi ile yakından ilgilenen bir kişi olmam nedeni ile kendisini ve ailesini tehlikeye düşürdüğümü söyledi. Bana, kendisine iletilmiş üç dosyanın kopyesini gösterdi. Bu üç dosyada, benim şu veya bu şekilde katılmış olduğum asyl davaları ve bu davalarda dilekçe sahibi olan Türkiyelilerin listesi vardı. Batur bu dosyaların kendisine MİT kanalı ile iletilmiş olduğunu söyledi.

Tanık Weickhardt (Zirndorf asyl komisyonu başkan vekili) : Federal Anayasayı Koruma Örgütü (Verfassungsschutz) ve federal dış ülkelerden haber alma örgütü (BND) Zirndorf'daki tüm dosyaları incelemek hakkına sahiptir, özellikle Türkiyelilerin tümünün dosyaları onlar tarafından ele alınmaktadır. BND'nin dosyaları incelemekten amacı, gereğinde dilekçe sahibi ile görüşerek kendisinden ülkesindeki duruma ilişkin bilgi almaktır. Anayasayı koruma örgütü dosyaları hangi amaçla inceler, bunu bilemem (Dev-Yol ve Halk-Der hakkındaki kapatma kararlarında bir asyl dilekçesine yönelik ön-soruşturma tutanaklarından alıntı yapılmış olduğunu göz önüne alırsak, yanıt kendiliğinden ortaya çıkıyor.)

Tanık Dr. Reinecker (takma isim, BND görevlisi): Politik sığınma için başvurmuş olan Türkiyelilerle ilgili olarak Türk makamlarına bilgi aktarılmamaktadır. Bu zaten hükümlere aykırıdır. Zirndorf temsilcisi BND ile işbirliği yaptıklarını söylemiş ise, buna itiraz etmem. Bizim Zirndorf'daki şubemizce sorguya çekilen kişiler kim olduğumuzu bilmezler. Biz aslında Türkiyeli sığınmacılarla ilgilenmiyoruz, ancak onların dosyaları Zirndorf'daki şubemize usulen iletilmektedir. NATO içinde ortak bir korunma örgütü oluşturulmamış olduğundan, üye devletlerin gizli örgütleri uluslararası terörizme karşı işbirliği yapmaktadırlar. Tanık Dr. Heinemann (Federal dış işleri bakanlığı asyl görevlisi): Bakanlık ken-

disine tanıklık izni vermediğinden ifadesi alınmamıştır.

Tanık Jurgen Roth (Yazar, Cunta tarafından hakkında tutuklama kararı çıkarılmıştır): 1981 yılında Türkiye'ye giden Federal Parlamento heyetinin SPD'li üyesi Carsten Voigt geri döndüğünde benimle konuştu. Voigt bana, Türkiye'de askeri makamların kendisine NATO-cosmic gizlilik derecesinde bir belge verdiklerini söyledi. Bu belgede Federal Almanya'daki Türk düşmanı tüm örgüt ve kişilerin isminin yer aldığını ve Federal Alman makamlarının bu örgüt ve kişilerle ilgilenmesinin istendiğini belirtti. Şimdi Voigt aramızda bu konuşmanın geçmiş olduğunu inkar etmekte ise de ben ifademde ısrar ediyorum.

Tanıkların ifadelerinden ve diğer kanıtların incelenmesinden sonra mahkeme heyeti davacının aleyhine kullanılabilecek bilgilerin Türk gizli polisine verilir vermediği sorusuna kesinlikle hayır yanıtı vermediği sorusuna kesinlikle hayır yanıtı vermediği gerekçesi ile kendisine politik sığınma verilmesi yolunda karar verdi.

Konuya ilişkin olarak bir basın mensubuna federal idare mahkemesi sözcüsü hakim Dr. Kühling'in yanıtı ise şöyle: Kişisel görüşüm şudur; eğer bizim resmi makamlarımız politik sığınma hakkı için başvurmuş bir kişinin ifadesini almak ve o kişinin ülkesine geri döndüğünde politik takibata uğramasının yolunu açıyorlarsa, bu çok düşündürücüdür. Bu böyle ise, açıkça anayasamızın 16.maddesinin 2. bendindeki politik nedenlerle takibata uğrayanlara sığınma hakkı tanıyan hükme aykırıdır. Bu yoruma bir şey eklemeye herhalde gerek yoktur.

Ancak bütün bu gelişmelerin yanı sıra olumlu girişimler de bulunmaktadır. Özellikle politik sığınma davalarına bakan Stuttgart'lı avukat Roland Kugler, bu konuya ilişkin olarak günümüzdeki federal içişleri bakanı Zimmermann (CDU) ve bundan önceki içişleri bakanı Baum (FDP) aleyhine soruşturma açılması için savcılığa başvurdu. Avukat, Zimmermann ve Baum aleyhine federal alman ceza kanununun 241/a maddesi gereğince dava açılmasını talep etti. Bu madde hükümüne, bir başkasını ihbar, bilgi aktarmak veya başka yolla politik baskıya uğraması tehlikesi ile karşı karşıya bırakanları, 1 yıldan 10 yıla kadar hapis cezası verilebiliyor.

"Vitrindeki patlayıcı madde"

Federal Almanya'da yayınlanan haftalık STERN dergisi, 21 Nisan tarihli sayısında, bir dünya küresinin Türkiye'de bir Lufthansa yöneticisini nasıl mahkeme önüne çıkardığını bu başlıkla duyuruyor. Söz konusu küre, 20 yıldır İstanbul Cumhuriyet Caddesindeki Lufthansa bürosunun vitrininde durmaktaymış. 85 cm çapında ve dünyanın yirmi milyon kez küçültülmüş bu küçük maketinin nasıl bir "patlayıcı madde" taşıdığı kimse farketmemiş.

"Dünya Bankası" ise, bu küreyi bir reklam kampanyası için kiralayıp, fotoğrafını gazete ve dergilerde bastırması planlamış. İlk fotoğraf ise Bursa Rotary Klübü'nün yıllığına çıkması için İstanbul'da bir matbaaya gönderilmiş. Matbaadaki "keskin gözlü vatandaş", küre üzerinde "Pontus Dağları" ve de üstelik "Kürdistan" yazılarını görüvermiş. "Kürdistan" kelimesinin ilk üç hecesi de Türkiye sınırları içindeymiş. Dergi, "Türkiye'de Kürtleri bir halk olarak kabul etmekten daha kötü bir şey olmadığı"ni belirterek devamla, keskin gözlü vatandaşın söz konusu fotoğrafı, gene keskin "milliyetçi" Son Havadis gazetesine gönderdiğini yazıyor. Sonuçta "ne zaman ülkemizi kendi elimizle bölmekten kurtulacağız?" feryatları ortayla kaplıyor.

Askeri savcılıkca dava açılıyor ve "suç aleti küreye" el konuluyor. Davanın 3. oturumu olarak 25 Nisan tarihini veren dergi, eskiden 1 ila 3 yıl hapsi istenen "milli hisleri ortadan kaldırmak veya zayıflatmak suçunun" yeni Anayasa ile 5 ila 10 sene arasında hapis olduğunu yazıyor. Ve Lufthansa yardımcı müdürü Franz Reissig'in bu "devleti bölen" sözlerin bir metre uzaklıkta bile okunmadığını, İstanbul'da göreve başladığından beri hiçbir şeyden habersiz olarak, küreden 6 kat yukarıda oturduğunu söylemesine rağmen suçlamadan kurtulmadığını yazıyor.

Buna benzer inanılması güç "yargılanma" örneklerine daha önce de rastlanılmıştı. Kısa bir süre önce Van'da Kürt ve Ermenilerin kültüründen söz eden bir Alman vatandaşının işkence edilerek hapisaneye atıldığı, "bu suçundan" dolayı yargılandığı biliniyor. Avrupalıların bu tür sözümlerine heyecan verici olaylara ilgi duymaları, tepki göstermeleri doğal. Ama doğal olmayan şu: On milyon aşkın bir halk ve ülkesi red ve inkar ediliyor; dahası kitle kırımından geçiyor da, buna karşı tepkiler her nedense yükselmüyor. Son üç yıldır, "saçma" gibi görünen yargılanmaya benzer binlerce toplu davalar açıldı; işkence tezgahları üzerinde onlarca Kürt yurtsever katledildi. Kürdistan bir bütün olarak hapisaneye dönüştürüldü. Ses yok. Örneğin, işkence görmüş, zindanda yatmış; daha sonra kaçabilmiş, ama hakkında onlarca yıl ceza istemiyle dava açılan Kürt yurtseveri Av. Şerafettin Kaya için Alman hükümeti bu "politik suç değildir" derken, ve sığınma başvurusunu reddederken yeterince tepkiler dile getirilmiyor. Çünkü NATO çıkarları demokratik hak ve özgürlüklerden çok daha önemli. Çünkü NATO çıkarları uğruna Cunta'nın zulmine gözyu- muluyor.

Cuntanın açığa çıkan oyunu: Politik sığınmacıların

"Adi Suçlu,, olarak iadesi isteniyor"

Federal Almanya Cumhuriyeti Anayasa mahkemesi 30 Mart 1983 günü açıklanan kararında (karar no: 1 BvR 990/82) "Türkiye'ye yapılacak suçlu iadelerinde, her iade olayının özellikleri ayrıntılı olarak mahkemelerce incelenmek zorundadır, çünkü günümüz Türkiye'sindeki durum nedeniyle, adi suçlu olarak iadesi istenmiş olan kişinin politik takibata uğraması olasıdır" deniyor. Bu karar ile Federal Anayasa Mahkemesi, Köln ve Düsseldorf eyalet idare mahkemelerinin almış olduğu iki kararı bozdu.

Birinci başvuru sahibi Türkiyeli A. ya ilişkin. Türkiye hükümeti 1978 yılında bir iade isteminde bulunmuş ve gerekçe olarak kendisinin "yasak örgüt üyesi" olduğunu belirtmişti. Bu istemi Düsseldorf eyalet idare mahkemesi reddince, Türkiye hükümeti bu kez de A. nın "adi cinayet" suçlusu olarak arandığını söylemiş ve ikinci bir iade isteminde bulunmuştu. Düsseldorf eyalet idare mahkemesi 1982 yılında iade kararı almıştı.

İkinci başvuru sahibi Türkiyeli Y.Ş ise Türkiye'de bir ihbar sonucu sıkıyönetim mahkemelerince kasten adam öldürme ve adam öldürmeye teşebbüsten gıyabında 28 yıl hapse mahkum edilmişti. Türkiye hükümetinin iade istemini olumlu karara bağlamış olan Köln eyalet idare mahkemesi, Türkiye'deki dava sırasında savunma tanıklarının mahkemece dinlenmemiş olmasını göz önüne almamıştı.

Her iki iade olayında da mahkeme kararlarından sonra son yetkili makam olan Federal Alman hükümeti de iadeleri onaylayınca, son çare olarak Federal Anayasa Mahkemesi'nde anayasaya aykırılık davası açmak yolu kalmıştı. Federal Adalet Bakanlığının 1983 başında yaptığı bir açıklamaya göre 12 Eylül 1980 faşist darbesinden bu yana Türkiye'ye 31 kişi iade edilmiş olup bakanlığın açıklamasına göre bunların tümü adi suçlular. Darbeden bu yana Türkiye hükümeti 146 iade isteminde bulunmuştur.

Şu anda 8 Türkiyeli iade edilmek üzere tutuklanmış olup, sekizinde de eyalet idare mahkemeleri iade kararını onaylamıştır. Ancak, Anayasa Mahkemesi'nin kararı nedeniyle iade istemleri yeniden eyalet

idare mahkemelerince görüşülecektir.

iade istemlerinin hukuksal temelini 13 Aralık 1957 tarihli "Avrupa Suçluları İade Antlaşması" oluşturmaktadır. Bu antlaşma gereğince imza koymuş olan devletler, kendi sınırları içinde oturan bir kişiyi, mahkeme edilmek ve/veya mahkum edilmişse cezasını çekmek üzere diğer devlete iade etmekle yükümlüdürler. Ancak, söz konusu anlaşma bazı kısıtlamalar getirmiştir: Politik nedenle aranan kişiler iade edilmemez; kişinin iade edilebilmesi için iade isteminde adı geçen unsurun kişinin oturduğu ülkede de suç olarak geçerli olması gereklidir. İade edileceği ülkede kişi oturduğu ülkede mevcut olmayan bir cezaya çarptırılacak ise (örneğin, ölüm cezası) veya oturduğu ülkedekine oranla çok daha uzun süreli hapis cezasına çarptırılacak ise, iade edilmez. Yukarıda söz konusu ettiğimiz anayasa mahkemesi kararına temel olan ise anlaşmanın 14. maddesi. Bu madde hükümüne göre, iade isteminde bulunan devlet adı geçen kişiyi hangi suçtan (veya suçlardan) ötürü mahkeme etmek istediğini açıklamak zorundadır; iade kararını veren ülkenin mahkemesi de kişinin hangi suçtan (veya suçlardan) ötürü mahkeme edilmek üzere iade edileceğini saptamak zorundadır. Kişi iade edildiğinde, sadece bu suçtan (veya suçlardan) mahkeme önüne çıkartılabilir. Bu maddenin amacı, devletlerin "adi suçtan" iade isteminde bulunup kişileri daha sonra politik nedenlerle mahkeme etmelerini önlemektir. Federal Anayasa Mahkemesi 1980 yılında Türkiye'ye iade edilmiş olan Leven Beğen olayına değinmiş ve bu olayda Türkiye hükümetinin suçluları iade anlaşmasının 14. maddesine aykırı davranışının saptanmış olduğunu belirtmiştir. Anayasa Mahkemesi ayrıca Berlin idare mahkemesinin de üç iade isteminin adi suçlu imiş gibi gösterildiği halde politik nedenlere dayanmış olduğunu kanıtlamış olduğunu göz önüne almıştır. Federal mahkeme kararında özellikle Avrupa Parlamentosu'nun 11 Şubat 1983 tarihli kabul etmiş olduğu karar tasarısından alıntılar yapılmıştır. Bilindiği gibi Avrupa Parlamentosu oy birliği ile kabul edilmiş olan bu karar tasarısında Ortak Pazar üyesi ülkelere, Türkiye'den gelen iade istemlerini ayrıntılı ola-

rak incelemelerini, iade isteminin altında politik neden yatıp yatmadığının araştırılmasını ve kişinin iade edilmesi durumunda başına neler gelebileceğinin göz önüne alınmasını bildirmişti.

Tüm bu hususları göz önüne alan Federal Anayasa Mahkemesi kararında özetle şöyle demektedir: "İdare mahkemeleri Türkiye'den gelen iade istemlerini sadece şekil açısından değil, içerik açısından da incelemek durumunda dırlar. Eğer iade istemi içinde yer alan suçlamalarda olayı saptırıcı aldatmalar mevcut ise, burada adi suç kavramı altında politik takibat yapılmak istendiği olgusu söz konusu olabilir. Böylelikle politik baskı, kişiyi işlemediği bir adi suçtan mahkum etmek şeklinde ortaya çıkmış olur. Böyle bir durumda, mahkemenin ve ceza evi koşullarının usulüne uygun olmuş olması, politik takibat olgu-

sunu ortadan kaldırmaz. İdare mahkemeleri ayrıca kişiye iade edilmesi halinde başka baskılar (örneğin işkence) yapılması olasılığına da incelemek zorundadır."

Federal Anayasa Mahkemesinin bu kararı ile tüm gizleme ve saptırma çabalarına karşın askeri faşist cuntanın ipliği bir kez daha pazara çıkmış oldu. Ancak bu konuda kamu oyunu sürekli aydınlatmak, en güncel gelişmeleri ve bilgileri gözler önüne sermekte devam etmeliyiz. Aksi halde, cunta ve onların borazanlarının "demokrasiye geçtik, geçiyoruz" aldatmacaları bir süre sonra tekrar zihinleri bulandırabilir.

civi

Gazeteler, Türkiye'nin Ortadoğu'daki rolünün tartışıldığını yazıyor. Niye? Çünkü Türkiye ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakolu da ondan. Hem öyle bir karakol ki, NATO ve ABD'nin atom başlıklı füzeleri, üsleri, savaş araç-gereçleriyle donatılmış. NATO uzmanlarının tahminlerine göre, bölgede meydana gelecek bir çekirdeksel savaşta, Türkiye'de ilk anda 7.5 milyon insan ölecek. Konunun önemli olan diğer bir yanı, Türkiye'yi böyle bir karakol haline getirenlerde ölümden kurtulamayacaklar!

Sorun onların değil, bizim. Hep birlikte düşünelim, ama düşman yine bunlarla da yetinmiyor. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Burt Kongre'de yaptığı konuşmada şöyle diyor: "Ortadoğu'ya bir Sovyet saldırısını caydırmak veya müdahale etmek istiyorsak, Türk ordusunu güçlendirmemiz gerekir." Hay Sovyetler kadar başımıza taş düşsün... Bu dünyada doğru söylemek size nasip olmayacak mı? Dünya barışının temel taşı Sovyetlere kara çalmadan deseniz ya, "Türkiye ve Ortadoğu'daki anti-emperyalist ve anti-faşist çıkışları bastırmak için Türk ordusunu güçlendirmemiz gerekir!"

Cuntanın başı Evren Adıyaman'da yaptığı konuşmada, "Tekere çomak sokmak isteyenlere rağmen başaracağız" demiş ve sözlerini şöyle sürdürmüştü: "Alman tedbirlerin uygunsuz olduğunu yaymaya çalışıyorlar. Yalandır, kanmayız. Alman tedbirlerin hakiki sahibi millettir. Bizler de sizlere hizmetle iftihar eden birer hizmetkarız!.." Sözün doğrusu, böyle hizmetkarın katli vaciptir. Çünkü, birinci yerde yalan söylüyor. Millet değil, milyonlarca insanımızı zalimce sömüren bir avuç tekellerin hizmetkârı. Bir de buna ek NATO ve Amerika. İkinci yerde ise alınan tedbirlerin sahibi millet değildir. Tüm önlemler bu sömürü düzeninin yıkılmadan yaşaması için alınmıştır. Bu gerçeğin bir yansımasını az da olsa Evren çomak sokmaktan söz ederek belirtiyor. Doğrudur, silahların üzerinde otursalar da başaramayacaklar. Dolayısıyla ölmeden çomağı görmekte söz konusu...

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün bir araştırmasına göre Türkiye'de çeşitli işkollarında çalışan 12-14 yaş arası çocukların sayısı 1 milyon 285 bin 938. Bunların yüzde 60'ının iyi beslenmediği ve ağır iş koşulları altında yıprandıklarının belirtiliyor. Şu Devlet İstatistik Enstitüsü'nün de yaptığı işe bak, Türkiye'yi güllük gülistanlık göstermek varken böyle can sıkıcı şeyler de açıklanır mı? Anlaşılan mızrak çuvala sığmıyor.

Yaşasın birlik, dayanışma

YAŞASIN

Türkiye'de 1 Mayıslar, sürekli olarak işçi sınıfımız ve burjuvazinin çekişme ve çatışma alanı olagelmıştır. Sınıfsal özü ve niteliği ile burjuvazi için hep kabus günü, işçi sınıfımız için ise giderek yükselen ve olgunlaşan sınıf bilincinin, mücadele-birlik ve dayanışma azminin kırılmayacağına kanıtlandığı gün olmuştur.

1906'lardan beri kutlanan 1 Mayıs'ın, Kurtuluş Savaşı yıllarına raslayan 1921'lerde sınıfsal anlamına uygun biçim ve boyutlar almıştır. 1921 1 Mayıs'ında genç işçi sınıfımız ve tüm emekçiler, emperyalist işgale karşı, işgal altındaki İstanbul'da ve diğer büyük kentlerde anayurdu savunma kararlılıklarını gösterdiler. 1922 1 Mayıs'ında İstanbul'da Sarıhanecibaşı'nda toplanan binlerce işçi ve emekçi Hürriyet-i Ebediye Tepesine kadar yürüdüler.

Bağımsızlığın kazanılmasından

sonra, 1923'ten itibaren burjuvazi 1 Mayıs'ları sürekli engellemek ve yasaklamak çabasında olmuştur.

1924 1 Mayıs'ında Ankara'da Cebeci'den Millet Meclisi'ne kadar yürüyen işçi önderleri "sekiz saatlik işgünü", "hafta tatili" gibi talepleri dile getirmeyi başardılar. Fakat İstanbul'da işçi önderleri, sosyalistler tutuklanmış, gazete ve dergilere baskınlar düzenlenmiş, kutlamalar engellenmeye çalışılmıştır.

1925 yılında, Takrir-i Sükun yasasıyla birlikte 1 Mayıs üzerinde 51 yıl sürecek olan fiili yasak da başlamış oldu. Bu süre içinde 1 Mayıs'tan birkaç gün öncesinden işçi liderlerinin, komünist ve sosyalistlerin gözaltına alınmaları "gelenek" halini aldı.

Diğer yandan sarı sendikacıların da bilinçli katkılarıyla burjuvazi, 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" ilan ederek günün anlamını çarpıtmaya, işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışmasını bastırmaya, geriletmeye çalıştı.

Uzun mücadele yıllarının birikim ve kararlılığı ile işçi sınıfı bu hesabı boşa çıkardı. 1976 yılında DİSK'in öncülüğünde yüzbinlerin katılımıyla yapılan gösteriyle 1 Mayıs üzerine konan yasak kırılmış oldu. Enternasyonalist dayanışma ruhu ile, sınıf birliği, sınıf ve kitle sendikacılığı bilincinin geniş işçi kitlelerini kavraması, faşist tertiplere karşı yükselen mücadele pratiği, 1 Mayıs'ları kutlama hakkının burjuvaziden geri alınmasını sağladı. Taksim alanı 1 Mayıs alanı oldu.

Bu kazanımı silmek isteyen emperyalizm uzantısı faşist odaklar, faşizmin turandırılması çabasına dur demek ve işçi sınıfı ile diğer demokratik güçlerin mücadele birliğini sergilemek için 1977'de 1 Mayıs alanında kutlanan 1 Mayıs kan ve ateşle boğmak, 1 Mayıs'lara tekrar kalın bir sis perdesi çekmek girişiminde bulundular. 1 Mayıs alanını 36 işçi ve emekçinin kanına buladılar.

Bu katliam sonucu 1 Mayıs'ın İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması giderek daha büyük önem kazanmıştı. 1978'de 1 Mayıs Alanı'ndaki kitlesel ve coşkun kutlama ile Türkiye burjuvazisine, işçi sınıfının ve demokratik güçlerin birlik mücadele ve dayanışma bilincinin direnç ve kararlılığının katliamlarla dahi kırılmayacağı tekrar gösterildi.

1979 1 Mayıs'ına CHP Hükümeti ve sıkıyönetim koşullarında girildi. Sıkıyönetim, emperyalizm ve büyük burjuvazinin desteğindeki gerici-faşist iktidar odağının giderek güç kazanması demektir. Onun meşrulaşma süreci içinde diğer resmi iktidar odağı hükümet üzerinde giderek egemenliğini sağlamasında taktik bir

adımdır. Diğer yandan "tarafsız" sıkıyönetim aracılığıyla demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması giderek yok edilmesi, sonuçta resmi iktidar odağı hükümetin varlık nedeğini ortadan kaldırarak, ikili iktidar odağının faşist iktidar odağında tekleşerek yarı askeri veya askeri faşist diktatörlük için gerekli koşulların yaratılması hedefleniyordu.

Bu koşullarda işçi sınıfının ve demokratik güçlerin tam bir birlik ve kararlılık içinde 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasını sağlamak görevi. D İ S K ' in aldığı karar da bu yönde oldu. Fakat işçi sınıfı cephesinde başgösteren kararsızlıklar, çeşitli uzlaşma hesapları 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının sıkıyönetimce yasaklanması koşullarına yardım etti. Bu konuda katliam gösteren unsurları yıldırma için bir katliam, şiddet propagandası hızla geliştirilmeye çalışıldı. Ve 1 Mayıs günü İstanbul'da sokağa çıkma yasağı konulduğu, aksine davranışlara ateş açılacağı sıkıyönetimce açıklandı.

Bu yasak İstanbul'da Türkiye İşçi Partilerinin kararlı, ısrarlı sınıf dirençleriyle kırıldı. 1 Mayıs 1979'un işçi sınıfımızın kazancı olarak tarihe yazılması, tüm engellemelere rağmen sağlandı.

1 Mayıs 1980 kutlamalarının ardından, 12 Eylül askeri faşist diktatörlükle beraber 1 Mayıs'lar tekrar yasaklandı.

Ülkemizde faşist baskı koşulları altındaki 1 Mayıs'lar işçi sınıfımızın ulusal ve uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak önemini koruyor. 1 Mayıs'lar faşizme, emperyalizme, şovenizme ve tekelle-re karşı mücadelede önemli bir eylem ve direniş günü olma niteliğini koruyor, koruyacaktır.

1 Mayıs'ın köklü geleneği

Köklü geleneği ile 1 Mayıs, işçi sınıfının ve tüm dünya emekçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü. Burjuvaziye karşı kinin bilindiği, bu sömürücü sınıfın yüreğine korkuların en büyüğünün tekrar salındığı gün.

1 Mayıs'ların ulusal ve uluslararası ortak MÜCADELE hedefleri doğrultusunda işçi sınıfının BİRLİĞİ'nin perçinlendiği, DAYANIŞMA'nın yükseltildiği bir güne dönüşmesi, onun tarihsel, köklü geleneğinden gelmektedir.

1 MAYIS 1886

Kapitalizmin azgın ve insanlık dışı sömürü koşullarına karşı Amerikan işçi sınıfının direnişe geçtiği, Amerika'da genel grevin başlatıldığı gündür 1 Mayıs 1886. "8 saatlik işgünü" istemini bastırmak için Amerikan burjuvazi terör ve yığınsal kırıma geçti. Genel Grev Şikago'da kan ve ateşle bastırıldı. Yüzlerce işçi yaralandı, hapsedildi. 4 işçi lideri idam edildi, birisi de intihar etmek zorunda bırakıldı.

Fakat "8 saatlik işgünü" istemi tüm dünya işçileri için ortak mücadele hedefi haline geldi. Dünya işçi sınıfı, yığınsal tepkisiyle Amerikalı sınıf kardeşlerine yapılan vahşeti burjuvazinin yanına bırakmayacağını gösterdi.

O yıllarda uluslararası devrimci bir örgüt olan 2. Enternasyonal, 1 Mayıs 1889'un "8 saatlik işgünü" için tüm dünyada kutlanması kararını aldı.

Bu yığınsal tepki, o yıllarda işçi sınıfı hareketinin kazandığı bu uluslararası nitelik, 1 Mayıs 1886 direnişini diğer direniş ve mücadelelerden ayıran.

Artık bilinmekteydi ki, değişik kıtalardan-yüzlerce ülkeden ve ayrı dilleri konuşan milyonlarca işçiyi YAŞAM ORTAKLIĞI'nın yanısıra, kapitalist sömürü ve baskıya karşı ÇIKARLARI'nın ve MÜCADELESİNİN ORTAKLIĞI birleştirmektedir. İşte bu sağlam sınıf birliğidir 1 Mayıs'a önem kazandıran.

Dünyanın, insanlığın her alanda değişimini belirleyen, ona nitelik ve yön veren iki dünya sisteminin, "kapitalizm ve sosyalizm" arasındaki mücadelenin koşullarında yaşıyoruz. Bu tarihsel-sosyal gelişmeye uygun olarak da, 1886'lardaki ekonomik mücadelede dayanışma girişimi, artık sosyalizm için dünya çapında mücadele niteliğini almıştır.

İşçi sınıfının, emekçilerin ve tüm dünya halklarının uluslararası sermayeye, emperyalist gericiliğe karşı çıkar ve mücadelelerinin ortak oluşu, bu sınıf birliğinin ve uluslararası dayanışmanın diğer önemli unsurudur.

şma ve mücadele

1 MAYIS!

1 MAYIS...

İşçi sınıfının ve dünya halklarının birlik, dayanışma ve mücadele günü.

1 MAYIS 1983...

*Barış düşmanlarına, emperyalizmin saldırgan ve maceracı politikasına, yeni atom roketlerine karşı,
*Yabancı düşmanlığına, her türlü ırkçılık ve şovenizme karşı,
*İşsizliğe ve halklarımıza yönelik saldırılara karşı

İşçi sınıfının ve tüm dünya emekçilerinin gur sesinin yankılanacağı birlik, mücadele ve dayanışma günü.

1 MAYIS 1983...

*Faşist Askeri Cunta'nın Türkiye'yi ABD ve NATO'nun körfez bölgesinde ileri karakolu, "Çevik Kuvvetler" ve yeni füzelerle bölge halklarına yönelik açık vurucu üssü haline getirme adımlarına karşı,
*Emperyalizmin ve tekellerin çıkarları adına ülkemize çöreklenen bu diktatörlüğün azgın sömürü ve zulüm politikasını sahte demokrasi oyunları ile perdelemesine, insanlık düşmanı, işçi sınıfı düşmanı yüzünü gizleme çabalarına karşı

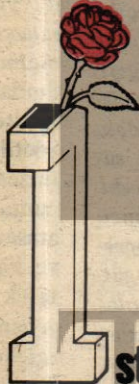
Türkiye işçi sınıfı ile, barış ve demokrasi güçleri ile dayanışmamızı tüm Avrupa'da pekiştirip, yükselteceğimiz yeni bir eylem günü.

Federal Almanya'da ÖTV-IÖD ve HBV-FIET tarafından başlatılan, 1 Mayıs 1983'de Evren'e protesto kartı ve Metris Askeri cezaevinde tutuklu bulunan DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'e dayanışma kartı gönderme eylemini yaygınlaştıralım!

Yaşasın Birlik, Mücadele ve Dayanışma!
Yaşasın 1 Mayıs!

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK FEDERAL ALMANYA KOMİTESİ

FREEDOM
FOR
TURKISH
TRADE
UNIONISTS

1st May 1983

Uluslararası Kamu İşçileri Sendikası (IÖD) ve Uluslararası Özel Sektör Çalışanları Birliği (FIET) ile bunlara bağlı F. Almanya'daki Kamu Ulaştırma ve Taşıma İşçileri Sendikası (ÖTV) ve Ticaret Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası (HBV), 1 Mayıs günü DİSK'le dayanışma ve Cuntayı protesto eylemi örgütlediler.

Yapılan ortak açıklamalarda, Türkiye'de sendikacıların yargılanmalarına son verilmesini ve tüm sendikal özgürlüklerin yeniden sağlanmasını talep ettiler. Hazırlanan yeni Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasaları ile sendikaların görevlerini yapamaz duruma getirileceğini, yönetim tarafından tam kontrolün sağlanacağını, ayrıca grev hakkının -Anayasanın yanısıra- yeni yasalarla da tümüyle yok edileceğini belirttiler. Cunta'nın protesto edilmesi ve Metris Özel Askeri Cezaevi'nde tutuklu DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'le dayanışmanın örgütlenmesi için

uluslararası çapta "kart gönderme" eylemi düzenlediklerini açıkladılar.

Cunta şefi Evren'e gönderilen protesto kartında şunlar yazılı:

"Türkiye'de sendikacıların hapsedilmeleri derin uluslararası kaygılara neden olmuştur.

Tutuklu bulunanların derhal serbest bırakılmalarını ya da açık yargılanmalarını talep ediyoruz.

Ayrıca, hiç gecikmeye meydan vermeden tüm sendikal özgürlüklerin yeniden sağlanmasını talep ediyoruz."

DİSK Genel Başkanı A. Baştürk'e gönderilen dayanışma kartında ise; "Özgürlük ve adaletin kazanacağından kesinlikle emin olarak, şahsınıza ve meslektaşlarınıza, dayanışma ve destek duygularımızla, 1 Mayıs günü selamlarımızı sunarız." yazılı.

Söz konusu sendikaların örgütlediği bu eylemin yaygınlaştırılması için Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya örgütü etkin çaba gösterdi.

Türkiye'den 1 Mayıs bildirilerinden . . .

Son üç yıldır, 1 Mayıs'ları NATOcu-tekelci bir diktatörlüğün esareti altında yaşıyoruz.

Son üç yıldır cunta ülkemizi kendi çiftliği gibi yönetiyor.

Ama onların şatafatı kimseyi aldatmasın. Çünkü onların da efendisi var.

Cunta, halkın iktidarını ABD emperyalizmine ve işbirlikçi tekelere daha iyi hizmet vermek için gaspetti. Şimdi de ülkemizin ve yurttaşlarımızın tüm varlığını onların emrine veriyor.

Madenlerimiz, petrolümüz, toprağımız ve ulusal egemenliğimiz ABD emperyalizmine peşkeş çekildi. Halkın tüm serveti holdinglere, üstelik onların en büyüklerine sunuldu. Devletin tüm olanakları onlara ayrıldı. Devlet yapısı onların yararına yeni baştan düzenlendi.

Bir avuç tekelci dışında kalan tüm kesimler yoksullaştırıldı.

İşçi sınıfımızın yitirdiklerini saymak için sözü uzatmaya hiç gerek yok. İşçi sınıfımız son yirmi yılın en yoksul dönemini yaşıyor!

Üstelik baskı ve terör en başta işçi sınıfını hedef alıyor.

Ancak cuntanın baskı ve terörünün hiçbir istisnası yok. Devlet terörü, baskı ve özgürlüklerin birer birer yokedilmesi bugünkü rejimin ayrılmaz bir ögesi.

Baskı ve terör Türkiye Kürdistanı'nda özellikle artıyor. Bütün bir Türkiye Kürdistanı hapisaneye çevrildi. Kürt demokratları hapisaneye sokuldu. Burada onlara işkence, zorbalık ve dahası, sorgusuz sualsiz ölümler bekliyor. Diyarbakır hapisanesinde katledilen Kürt gençlerinin kanı henüz kurumadı.

Baskı ve terör, yalan ve aldatmaca ile atbaşı gidiyor.

Şimdilerde de yeni bir aldatmaca sürdürülüyor. "Demokrasiye dönüleceği" söyleniyor. Cunta güdümlü ve göstermelik bir "demokrasi" oyunu ile kendi ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Ama başı dertten kurtulmuyor. Ekonomik çözümsüzlüklere şimdi çetin siyasal sorunlar eklenmiş durumda.

Cunta, herşeyden önce demokratik halk muhalefetinden korkuyor. İfade bir dışlarını göstermesi bu korkunun ürünüdür. Politikasında "kardeşlik" masalları ile açık tehditlerin ikide bir yer değiştirmesi yalnızca bu korkunun bir göstergesidir.

Cuntaşefinin "yansızlık" nutukları kitlelerin üç yıllık pratiği ile derinden çelişiyor. Hiçbir kovuşturmayla uğramayan faşist caniler aramızda dolaşıyor.

Üstelik sağ kesimde bir siyasi parti kurmaya çalışan cunta, kimi faşist liderler ile açık bir pazarlık sürdürüyor. Gerici-faşist yüzünü iyice ortaya çıkartmak zorunda kalıyor.

Öte yandan sağ güçler arasındaki çelişkiler sona ermiyor, tersine daha da artıyor.

Yansızlık maskesinin eriyip gitmesi, cuntanın iktidarı nasıl gaspetmiş olduğu sorusunu da birlikte getiriyor. Cuntanın CIA desteği altında ve bilinçli-planlı tertiplerle tımandırılan bir terörü bahane ederek iktidara gelmiş olması gerçeği çok daha net kavranıyor.

Ancak açıktır ki, tüm bunlar cuntanın kendiliğinden yıkılıp gideceğini göstermiyor.

NATO'cu-tekelci cunta açık bir savaşım sonucunda yıkılacaktır. Cunta, demokrasi güçlerinin sıkıca kenetlenip tek bir siyasi alternatif olarak belirmesi sonucu yıkılabilecektir.

Kitleler demokrasi güçlerinin birleşmesini ve gerçek bir demokratik iktidar odağı oluşturmasını bekliyor. Kitleler, kararlı, istikrarlı bir birliğin gerçekleşmesini, geçmişteki sekter, darkafalı, bölücü eğilimlerin aşılmasını istiyor.

Dost, düşman herkesin gözü işçi sınıfımızda.

İşçi sınıfımız bugünkü koşullar altında bile demokratik güçlerin temel dayanağı olduğunu kanıtlıyor. Sendikaları etrafında sıkıca kenetleniyor.

Onbinlerce DİSK'li işçi, türlü baskı ve vaadlere karşın sendikalarını terketmedi. Sessiz, ama kararlı ve bilinçli olarak bekledi.

DİSK'in geleneğinin, sınıf sendikacılığı geleneğinin ne denli köklü olduğuna herkes bir kez daha tanık oldu.

Türk-İş'teki işçiler ise her fırsatta tepkilerini dile getiriyorlar. Uzlaşmacı yöneticilere karşın sınıf kardeşlerinin yanında yer alıyorlar.

1 Mayıs'ta, işçi sınıfımızın bu birlik, dayanışma ve savaşım gününde DİSK geleneğini yaşatmak çok daha önem kazanıyor. Tekelcilerin DİSK'i ve bağlı sendikaları kapatmaya hazırlandığı bugünlerde işçi sınıfımız DİSK'i korumayı olduğu kadar, bu geleneği tüm sendikalarda yeşertmeye ve zafere ulaştırmaya da hazır olmalıdır.

Bir avuç tekelci dışında kalan tüm kesimler, cuntaya karşı olan tüm eğilimler birleşmelidir. Büyük, küçük demeden her türden, her renkten eğilim "demokratik bir hükümet, gelişkin bir demokrasi" bayrağı altında biraraya gelmelidir. Özgür 1 Mayıs'ları yaşamanın en büyük güvencesi budur.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın işçi sınıfının uluslararası dayanışması!

Yaşasın demokratik güçlerin birliği!

TİP 22 YAŞINDA

Türkiye İşçi Partisi'nin 22. kuruluş yıldönümü, Federal Almanya'nın Gelsenkirchen kentinde kutlandı. Avrupadaki partililer ve yandaşların geniş katılımı ile TİP'in 22 yıldır burjuvaziye karşı yürüttüğü uzlaşmaz savaşın anıldı. En zor koşullar altında dahi sınıf mücadelesinin bayrağının elden düşürülmediği, O'nun ülkemizdeki askeri faşist cuntayı tüm demokrasi güçlerinin ortak cephesi ile yıkarak gerçek demokrasiyi kurma kararlılığı bir kez daha sergilendi.

Toplantı öncesi Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya Komitesi bir bildiri yayınladı. Yaygın olarak dağıtılan bildiride TİP'in kuruluşu ile birlikte işçi sınıfının tarihinde onurlu bir sayfanın açıldığı, sosyalizmin kitlelerle ilk kez böylesine kucaklaştığı bir döneme girildiği anlatılmış, ideolojik, politik ve sendikal alanlarda elde edilen kazanımlara değinilerek yurt dışında yaşamak zorunda bırakılan tüm emekçiler ve gençler düzenlenen bu toplantıya katılmaya çağırılmışlardır.

Sulzbach ve Duisburg'dan genç işçi kardeşlerimizin koro ve halkoyunları ekibi, Kürt Halkevi halkoyunları Grubu, Heval, Şirin, Fuat Saka—Grup Yarın ve Melike Demirağ gecenin coşku ve heyecanını pekiştirdiler, halaylarıyla, zeybek oyunlarıyla, şarkı ve türkülerıyla renk kattılar.

Türkiye Komünist Partisi MK, Ahmet Kaçmaz—Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı, Alman Komünist Partisi ve İsviçre Emek Partisi'nin mesajlarının yanısıra Kemal Burkay (Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi Genel Sekreteri), Abdullah Öcalan (PKK Genel Sekreteri), Kürdistan Devrimci Demokratları—Avrupa ve Kürt Halkevlerinin gönderdikleri dayanışma ve kutlama mesajları gecenin anlamını bir kat daha güçlendirmekteydi.

Geceye konuşmacı olarak katılan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, Partinin 22 yıllık mücadelesini, günümüz koşullarındaki sorunlar ve görevleri anlattı.

TİP'in kuruluşunun ülkemizin, özellikle işçi sınıfımızın politik tarihinde nitel bir sıçramayı işaretlediğini, sosyalizm yolunu açan köklü dönüşümler için ve ABD'ye, NATO'ya karşı sınıfsal mücadelesinin niteliğini yayımlarında, meydan mitinglerinde, parlamento kürsüsünde, radyolarda ve askeri mahkeme önünde tutarlılık ve ısrarla açıklayıp, savunduğunu belirten Behice Boran, Türkiye politik yaşamına bir daha geri alınmaz, yok edilemez bir aşama kazandırdığını anlattı.

Türkiye İşçi Partisi'nin bilimsel sosyalizmin belirlediği anlamda sosyalizme toplumsal meşruiyet kazandırdığını, ayrıca Türk burjuvazisinin ve iktidarlarının çok duyarlı olduğu Kürt ulusal sorununa iliş-

kin tabuyu da kırmaya yönelik ilk siyasi parti olduğunu belirtti. Burjuva iktidarlarının şoven, ırkçı baskı politikalarının Dördüncü Büyük Kongre'de alınan kararlarla yitildiğini, ve Kürt halkının demokratik hak ve özgürlüklerinin savunulduğunu anlatarak "Parti Kürt ulusal sorununu çözülmesi gereken diğer demokratik sorunlar arasında bir sorun olarak görmüyor, onu, Türkiye işçi sınıfının sosyalizm davasının ayrılmaz, organik bir parçası olarak, bir bütünlük içinde alıyordu" dedi.

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinde, sınıf uzlaşmacılığı reddeden, işçi sınıfının çıkarlarını hareket noktası alan sendikal anlayışı ve pratiği Türkiye İşçi Partisi'nin getirdiğini vurgulayan Boran, TİP'li sendika yöneticilerinin DISK'i kurmasının böylesi bir girişimin ürünü olduğunu söyledi.

Tüm bunları büyük başarı olarak değerlendiren Behice Boran, 1961 Anayasası ve onu izleyen görece demokratik dönemde işçi sınıfının politik örgütlenmesine ve hareketine konulmuş yasaklar, adli engellemeler ve politik baskıların sürdüğünü belirterek şunları söyledi:

"Bu yasaklar, engeller, baskılar

zorlu politik mücadele, yasallığın en uç noktasında, yasallığın sınırlarını ileriye itip alanını genişletebilmek için usturanın keskin ağzında verilen mücadelelerle ancak pratikte önemli ölçüde aşıldı, ama tümüyle değil. Yeni doğmuş, deneysiz parti bu koşullarda —geçmişten teorik, ideolojik ve politik önemli sayılabilecek bir birikim de devralmadan— doğru yolu izlemeyi başardı, sözü geçen mücadeleyi onurla verdi.

Şu anlattıklarımın da anlaşılacağı üzere, Türkiye İşçi Partisi'nin Türkiye'nin politik yaşamında legal bir parti olarak ortaya çıkması ve gelişmesi, işçi sınıfının politik partisinin, koşulların değişmesiyle illegaliteden legaliteye geçiş olayı değildir. Kırk yıl öncesinden başlayan illegalite koşullarında sürüp gelmiş, ama 1960'dan önceki yıllarda olumsuz koşullar sonucu dağınlığa uğramış politik hareketin, ancak aynı nihai amacı gütmesi, aynı temel politik ve ideolojik çizgiyi benimsemesi açısından tarihsel devamı sayılabilirdi. Türkiye işçi sınıfının uzun yıllar içinde süzülüp gelmiş politik hareketinin 1961'li koşullarda yeniden örgütlenmesiydi"

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Boran devamla, 12 Mart dö-

nemi sonrasında Partinin politik ve ideolojik konumunu, hedeflerini daha açıklıkla formüle eden, sosyalizme giden yolları ancak demokratik görevlere ağırlık verip bunları somut ayrıntılarında saptayan bir platform üzerinde örgütlendiğini söyleyerek, artan kısıtlamalar, politik baskının arttırılması girişimleri ve ufukta faşizmin görünmesi karşısında demokrasi güçlerinin eylem birliği üzerinde cidiyetle durduğunu, ne eylem birliği, ne de politik birlik konularının hiçbir zaman politik propaganda metası olarak ek alınmadığını, sorunlara dar parti çıkarları açısından bakılmadığını, tam aksine, her iki birliğin de koşullarının araştırılıp oluşturulmaya çalışıldığını vurguladı.

12 Eylül sonrası geçişteki ciddi ve çeşitli olumsuz koşullara karşın, geçen iki yılı aşkın sürede Parti'nin başarılı bir sınav verdiğini, "koşulların değişmesiyle illegaliteden legaliteye —veya tersi yöne— hızla geçme, saflarını yeniden örgütleme, çalışma ve mücadele yöntemlerini değiştirme yeteneğine sahip olduğunu" kanıtlandığını anlattı.

Referandum sonucunda ülkedeki politik durumu da değerlendiren Boran, ele alınan yeni yasalarla da "emperyalizme bağımlı ve bağımlılığın daha da pekiştirilmekte olan tekelci, şoven büyük sermayenin diktatörlüğünü —ve de emperyalizmin hegemonyasını ve çıkarlarını— 'sağlama bağlamak' için iki yıldan fazla bir zamandır yapı-sallaştırılmakta olan yeni devlet biçimi" nin tamamlanacağını, ardından genel seçimler ve parlamenter maskeleyen mekanizmasının işletilmeye başlamasıyla yene oturulacağını söyledi. Diğer yandan, cunta yönetimi ile halk kitleleri arasındaki çelişkinin büyümekte ve keskinleşmekte olduğunu belirterek "Dünyadaki ilerici, devrimci gelişmelerin yüzyılımızın son çeyreğinde oluşturduğu koşullarda Türkiye'de faşizmin —daha başka ülkelerde de— parlamenter demokrasi oyununu oynama, parlamenter bir paravana ardına gizlenme zorunluluğunu duyması, onun eski gücünden kayıplara uğramış olduğunun alametidir" dedi.

Türkiye'deki demokratik mücadele açısından F.Almanya'daki Türk ve Kürt örgütleri arasındaki yakınlaşma sürecinin önemini belirterek bunun daha düzenli ve uyumlu bir eylem birliği düzeyine ulaşması için çaba sarfedilmesi gerektiğini vurgulayan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, konuşmasını şöyle noktaladı: "Türkiye ne kadar süreceği belirsiz çetin bir dönem yaşıyor. Ne ki, örgütlü, birleşik halk güçlerinin üstesinden gelebileceği zorluk, yenemeyeceği düşman yoktur. Örgütlenmesini, birleştirmesini bilelim, becerelim, yeter.

Zafere ulaşmaya kadar, nice yıllara!"

Federal Almanya'da DİSK'in 16. Yıldönümü kutlandı

13 Şubat 1967 tarihinin Türkiye işçi sınıfı hareketi için özel anlamı var. Sınıf sendikacılığının Türkiye'de kökleşmesini sağlayan DİSK bu tarihte kurulmuştur.

Sermaye sınıfı ile tam bir uzlaşma içinde "Amerikan tipi" sendikacılığın temsilcisi Türk-İş yöneticileri, o güne değin yükselen sınıf hareketini, kitlelerin istemlerini dizginlemeğe, burjuvaziye karşı işçi ve emekçilerin hakları için kararlı ve sağlam bir mücadele vermek isteyen işçi önderlerini etkisizleştirmeye çalışmışlardı. Sınıf çıkarlarını öne koyan, bunları burjuvaziye karşı uzlaşmaz savunmayı ilke edinmek isteyen sendikalar ve işçi liderleri Türk-İş içinde sonuna kadar direndiler, mücadele verdiler. Ancak, Türk-İş yönetimince ihraç edilmeleri başlanınca Türkiye İşçi Parti'li sendikacılar kaçınılmaz olarak DİSK'i kurdular.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in kurulması, işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinde yepyeni bir sayfanın açılması demektir. Nitekim, yıllar süren mücadelesi ve pratiği köklü, büyük bir birikim-miras sağlamış, burjuvazinin korkulu rüyası olmuştur.

Bu önemli gün, DİSK'in 16. kuruluş yıldönümü nedeniyle F. Almanya'da DİB-FAK, FİDEF, KKDK, ve Kürt Halkevleri bir toplantı düzenlediler. "DİSK'le ve onun tutuklu yöneticileri ve tüm üyeleriyle, tüm demokratlarla dayanışmamızı" bir kez daha dile getirdiler. "Evren Cuntasına karşı yurtiçindeki mücadelenin bir parçası olmanın bilinciyle faşizme, emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı işçi sınıfımızın, tüm Türk ve Kürt halk ve demokrasi güçlerimizin mücadele azmini bir kez daha haykırmak için toplandık" sözleriyle konukları selamlayan ortak konuşma ülke süregiden zulmü sergileyerek şunları vurguluyordu;

"Askeri Cunta terörü önleyeceğimiz diye yönetime zorla el koydu. 12 Eylül öncesi ABD emperyalizminin desteğiyle CIA, MIT, Kontr-Gerilla ve MHP'nin yürüttüğü faşist terörün yerine, askeri Cunta'nın kendisi faşist devlet terörü yöntemleriyle işçi sınıfımızın üzerine saldırdı. Türkiye Kürdistanı ulusal demokratik hareketini boğmak, Kürt ulusunu ortadan kaldırmak için en insanlık dışı baskı

DİSK öncülüğünde gerçekleştirilen 1 Mayıs 1977 eylemi

yöntemlerini uyguluyor."

Cunta'nın kendi kanlı iktidarını sürdürebilmek için hazırladığı, "Ve onun halkımıza süngü zoruyla dayattığı gerici, çağdışı, gayrimeşru anayasasına karşı demokratik bir anayasa için mücadelemizi sürdüreceğimizi ilan ediyoruz" denildi.

DİSK'in işçi sınıfı hareketi içinde yüklenildiği onurlu işlev anlatılarak Cunta'nın DİSK'e karşı saldırısının, işçi sınıfına karşı saldırısının bir parçası, en somut göstergesi olduğu vurgulandı. Ne yaparlarsa yapsınlar, emperyalizm ve tekeli burjuvazinin gücünün, işçi sınıfı mücadelesini yoketmeye yetmeyeceği gerçeğini belirten ortak konuşmada "işçi sınıfımız ve Türk ve Kürt tüm halk ve demokrasi güçlerimiz daha iyi örgütlenmesini, güçlerini birleştirmesini, tüm demokratik, yurtsever ve anti-faşist güçleri tek bir cephe altında birleştirip, merkezileştirmeyi mutlaka ve mutlaka başaracaklardır" denildi

Alman Komünist Partisi Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Heinz Lang ve HBV (Ticaret, Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası) Essen Yönetim Kurulu üyesi Gerhard Meiwald'ın konuşmacı olarak katıldığı, bir çok sendika ve örgütün tem-

silci veya mesajla desteklediği 16. Kuruluş Yıldönümü toplantısında DİSK Yürütme Kurulu üyesi Kemal Daysal konuşmasında "işçi sınıfımız 1967'den bu yana tekellere karşı ekonomik, demokratik haklar uğrunda ödünsüz savaşım veren DİSK'in her kuruluş yıldönümünü sevinç ve coşkuyla eylemler yaparak kutladı. Geleneğimizi bugün de sürdürüyoruz" diyerek Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde-kentlerinde yapılan kutlamaları belirtti. Aynı şekilde, somut koşullar dikkate alınarak ve tüm olanaklar kullanılarak işçi sınıfımızın ülkemizde de bu geleneğini sürdürdüğünü, sürdüreceğini vurguladı.

Evren Cuntası'nın ülkede uyguladığı azgın sömürü ve baskı politikasını, bunların emekçiler üzerindeki sonuçlarını anlatan Kemal Daysal, "Reagan ve Pentagon çevrelerinin, en gerici NATO güçlerinin çatışmaları körükleyen bir politika izleyerek insanlığın geleceğini tehlikeye ataktan çekinmediklerini anlattı. Buna bağlı olarak şunları söyledi:

"ABD emperyalizmi, cunta yönetimine başından bu yana destek verdi. Çünkü ABD kendi saldırgan politikalarına Türkiye'yi araç etmek istiyor. Askeri diktatörlük

koşullarının bu amaca ulaşmada avantajlar yarattığını çok iyi görüyor."

Orta Doğu'daki tehlikeli, karışık durumu anlatan Daysal, Türkiye'de Çevik Kuvvetler'in üslendirilmesine olanak sağlandığını ve bunun ülkemiz için yarattığı tehlikeyi vurguladı.

Diğer yandan, Cunta'nın diktatörlüğünü parlamenter bir kılıfa sokmak çabalarına değinerek halkımızın gerçek demokrasi istediğini belirtti.

"İşçi sınıfımızın sendikal, politik birliğini sağlamalıyız. Öncelikle işçi sınıfı örgütlerinin, diktatörlüğe karşı savaşmaya kararlı tüm güçlerin, demokratik çevrelerin her alandaki eylem birliğini sıkıca örmeliyiz. Diktatörlüğe karşı geniş bir demokrasi cephesi kurmalıyız. Askeri diktatörlüğe ve tekellerin gerici çözümüne karşı ciddi bir alternatif olacak böylesi bir cephe birliği ancak ülkemizi eslenliğe çıkarabilir. Şimdi ilerici her örgütün gündeminin baş köşesinde bu olmalıdır. Bunun sağlanması için çabalarımızı ve olanaklarımızı seferber etmeliyiz, işçi sınıfımız ve halkımız bizlerden bunu bekliyor."

Gerçek demokrasi için işçi sınıfımızın ve halkımızın savaşmaya kararlı olduğunu belirten DİSK Yürütme Kurulu üyesi Kemal Daysal, uluslararası dayanışmanın daha da yükseltilmesi, bir kat daha artırılması çağrısını yaparak konuşmasını noktaladı.

Geceye katılan, TÖB-DER Yürütme Kurulu üyesi Tekin Üstün de bir konuşma yapmıştır.

Konuk olarak bir konuşma yapan İran TUDEH Partisi temsilcisi, 6 Şubat 1983 tarihinde İran'da Sovyetler Birliği için casusluk yaptıkları gerekçesiyle üye ve yöneticilerinin. Parti Birinci Sekreteri Nureddin Kyanuri'nin tutuklanması olayını "provakasyon ve İran devrimi içindeki ilerici güçleri birbirine düşürme" olarak değerlendirerek, bölgede ve İran'daki gelişmeleri, ABD emperyalizmi ve onunla işbirliği yapan gerici güçlerin oyunlarını anlattı.

Toplantı sonundaki kültür programı ile noktalanan "DİSK'in 16. Kuruluş Yıldönümü Kutlama Toplantısı", Federal Almanya'daki Türk ve Kürt işçilerinin, onların demokratik örgütleri DİB-FAK, FİDEF KKDK ve Kürt Halkevlerinin yükselen güçlü sesi, sınıf kardeşleriyle ve tüm demokrat, anti-faşist tutuklularla dayanışmalarının somutlanışı oldu.

F Almanya da NEWROZ Bayramı kutlandı

Kürt halkının geleneksel bayramı Newroz, Federal Almanya'nın çeşitli kentlerinde düzenlenen toplantılarla kutlandı. KKDK, Kürt Halkevleri, KOMKAR, Serxwebun gibi ilerici Kürt örgütlerinin düzenlediği Newroz gecelerine, yığınsal katılan Türkiyeli Kürt işçilerinin yanısıra diğer uluslardan işçiler de katıldılar, ulusal bağımsızlık ve özgürlük savaşında Kürt halkının yanında olduklarını belirttiler.

Kürt Halkevleri ve KKDK'nın 19 Mart 1983 tarihinde Frankfurt'ta birlikte düzenledikleri NEWROZ gecesi yığınsal ve tam bir enternasyonal dayanışma içinde geçti. Gecede kültür programının yanısıra, her iki örgütün yaptığı ortak konuşma katılanlarca ilgi ve heyecanla izlendi. Ortak konuşmada, Kürt halkına öteden beri yapılan baskı ve zulüm dile getirilerek, faşizm, ırkçılık ve şövenizm protesto edildi. Türk ve Kürt halkının ortak düşmana karşı birlikte savaşımının yakıcı bir sorun olduğu belirtilerek, Türkiye halklarını inim inim inleyen faşist cuntaya karşı, tüm ilerici güçlerin bir an önce savaş birliğinin sağlanmasının ne denli önemli olduğu vurgulandı.

Geceye, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'da davetli olarak katıldı. Bir konuşma yapan Behice Boran, böyle bir toplantıya çağrılı olduğundan büyük memnuniyet duyduğunu, konuşma yapmak için kendisine ayrılan zamandan yararlanarak TİP'nin ulusal sorun üzerine görüşünün ne olduğunun üzerinde duracağını vurguladıktan sonra özetle şunları söyledi:

"Partimiz, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere, tanınması ve savunulması gereğini içtenlikle inanır; çünkü bu hakkın tanınması ve savunulması işçi sınıfının çıkarları, yürüttüğü devrimci mücadele ve proleter enternasyonalizmi gereğidir. Marksizm-Leninizm yalnız ulusal soruna değil, tüm toplumsal sorunlara proleteryanın çıkarları açısından bakar." Daha sonra işçi sınıfının birliğinin önemi ve ulusal kurtuluş savaşları üzerinde duran B. Boran, yalnız ulusal sorunun değil, tüm toplumsal sorunların incelenme ve değerlendirilmesinin iki ölçüte göre yapıldığını, bunlardan birincisinin, içinde bulunulan tarihsel dönemin temel nitelikleri, ikincisinin ise söz konusu ülkenin özel koşulları olduğunu belirterek, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Bu ölçüt açısından Türkiye'yi ayırd eden özellik şudur; Türkiye nükleer savaşın önlenmesi, dünya barışının korunması açısından son derece kritik coğrafi konumda olan, emperyalist saldırının koçbaşı durumuna getirilmiş bir ülkedir. Bu nedenle, Türkiye'deki toplumsal gelişmelerin, bu arada Kürt ulusal sorununun, uluslararası ilişkiler ve dünya devrimci hareketinin gerekleri açısından incelenmesi ve değerlendirilmesi daha da özel önem taşır.

Kürt Ulusal sorununa ilişkin olarak, Türkiye'nin özel koşullarına gelince, bu konu devrim sürecinin tanımlanmasında düğümlenir. Türkiye'nin iç koşulları kendi başına ayrı bir Kürt ulusal devrim sürecine yol açacak, ayrı bir ulusal kurtuluş hareketinin geliştirilmesini gerektirecek nitelikte midir, yoksa, devlet çapında tek bir işçi sınıfı öncülüğünde bütünleşmiş tek bir devrimci sürecin gelişmesi yönünde mi belirleyici etki yapmaktadır? Yanıtlanması gereken soru budur.

Kanımız odur ki, iç nesnel koşullar

Kürt ulusal hareketinin mücadele doğrultusu ve hedeflerinin Türkiye işçi sınıfı devrimci hareketiyle bütünleşmesini gerektirmekte, devrim sürecini bütünleştirici, tekleştirici yönde güçlü etki yapmaktadır. Tek devrim sürecinin gelişmekte olduğunun şimdiden yeterli belirtileri vardır.

Bu özgün nesnel koşullar şöyle özetlenebilir:

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı birbirinden denizler, kıtalar boyu uzakta değildir. Her iki halk coğrafi bütünlüğü olan topraklarda yüzyıllardır yanyana, son dönemde nüfus hareketleriyle bir hayli de kanşarak, aynı merkezi devletin doğrudan yönetimi altında yaşamaktadırlar. Her iki halkı birbiriyle ilişkili kılan sayısız bağ vardır.

Kapitalist gelişmenin devlet sınırları çapında pazar oluşturmaları sonucu, burjuvazide olan Kürt toprak ağaları ile gelişen Kürt ticaret burjuvazisi Türk burjuvazisiyle yakın işbirliği, ekonomik ve politik avantajların paylaşımı içindedirler. Kürt burjuvazisinin kaygusu Türkiye Pazarından daha fazla pay almak, kârını büyütme. Aralarında kimi çekişme olsa dahi, Kürt burjuvazisi Türk burjuvazisi ile bir bütünleşme göstermektedir; sömürdükleri, demokratik haklar talep eden işçi, emekçi kitleler karşı bu ikisi sınıfsal birlik içindedirler.

Öte yandan, Kürt işçileri ve emekçileri sendikalaşma ve kitle dernekleri kurma alanında ayrı örgütlenmelere gitmemişlerdir. Çünkü bunun için nesnel koşullar oluşturmamıştır. Sendikalaşmanın işçi sınıfının ilk kademe örgütlenmesi olduğu dikkate alınrsa, Kürt işçilerinin ayrı sendikalar kurmaya ihtiyaç duymamaları, Kürt ve Türk işçilerinin sömürücü egemen sınıflara karşı her düzeyde doğrudan mücadele birliğinin koşullarının var olduğunu gösterir. Politik alanda örgütsel birlik Kürt ve Türk işçilerinin mücadele birliğini daha da geliştirecek ve güçlendirecektir; işçi sınıfının yoksul köylüleri ve diğer emekçi kitleleri de egemen sınıflara karşı mücadele içine çekebilmesini sağlayacaktır." Boran, ilgiyle izlenen konuşmasını şu cümlelerle bitirdi:

"Newroz, Kürt halkının uzun tarihinde zulümüyle nam salmış Dehaq'ı demirci ustası Kawa'nın, yani onun önderliğinde Kürt emekçi halkının alaşağı ettiği, özgürlüğüne kavuştuğu gün. Halkın baskı ve zulme karşı mücadelesini ve zaferini simgeleyen Newroz, bu evrensel niteliğiyle hepimizin bayramıdır."

Bugün de Kürt halkı —ve de Türk halkı— modern Dehaq faşist askeri cuntaya ve dayandığı iç ve dış sömürücü egemen güçlere karşı mücadeleyi geliştirmek, güçlendirmek durumundadır. Mücadele ne denli çetin ve uzun olacak olsa da, sonunda zaferin kazanılacağı kuşkusuzdur. Ne ki, kazanmayı bilmek gerek. Bilinirse, hedefe götüren yol kısaldır.

Bu sarsılmaz inançla, Newroz bayramı kutlu olsun."

Bu yıl F. Almanya'da yapılan Newroz Bayramı kutlamalarında görülen diğer bir gelişme de, DİB-FAK, FİDEF, GERÇEK, KKDK ve Kürt Halkevleri'nin birlikte düzenledikleri Newroz Gecesidir. 2 Nisan '83 tarihinde Köln'de yapılan geceyi yüzlerce Kürt-Türk işçisi omuz omuza izledi. Örgütler adına yapılan ortak konuşmada özetle şöyle deniliyordu:

"Değerli arkadaşlar,

Bu akşam burada Kürt halkının baskıya, sömürüye ve zulme karşı direnişinin sembolü olan geleneksel NEWROZ Bayramıyla, Birleşmiş Milletlerde "IRKÇILIKLA MÜCADELE" günü olarak kabul edilen 21 Mart'ı kutluyoruz."

Daha sonra Newroz Bayramının anlamı anlatılarak, Cunta'nın Kürt halkına barbarca saldırısı üzerinde durulmuş, "Çevik Kuvvetler" in Kürdistan'a yerleştirilmesi çalışmalarına başlandığı belirtilmiş ve konuşma şu cümlelerle sona ermiştir:

"Arkadaşlar,

Başta Türkiye işçi sınıfına saldıran cunta, Kürdistan halkının ulusal demokratik muhalefetini sindirmeyi amaçlayarak özellikle zorla sınırları içinde tutmak istediği Türkiye Kürdistanı'nda halkın en ufak bağımsızlık girişimini askeri operasyonlarla bastırıyor. Fakat bir halkın özgürce gelişip serpilmesini, bağımsızlığına kavuşmasını baskı ve terörle engellemek tarihte nasıl ki Kamboçya, Vietnam v.b. ülkelerde yenilgi ile sonuçlanmıyorsa, bu Türkiye Kürdistanı'nda Türk tekeli burjuvazisi için de kaçınılmaz son olacaktır. Ve ergeç bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük Kürdistan halkı tarafından kazanılacaktır. Bu konuda en büyük güvence Kürt halkının Türk, Fars ve Arap halklarıyla birlikte yürüttüğü ortak mücadele ve dünya ilerici güçleridir."

İran Devrimi'nin kazanımları

korunmalıdır

Komşumuz İran'daki son gelişmeler, devrimin karakteri üzerine yapılan tartışmaları yoğunlaştırdı. Olayların komşu bir ülkede olması bizleri yakından ilgilendiriyor. Çünkü İran halkının düşmanı Türkiye halkının düşmanı ortak. Bu düşman ABD emperyalizmi ve NATO, ikinci yerde ise buna bağımlı iç gerici, çıkarıcı güçler.

6 ŞUBAT TUTUKLAMASI:

6 Şubat 1983 günü içlerinde İran TUDEH Partisi Merkez Komitesi birinci sekreteri Nureddin Kyanuri'de olmak üzere bir grup TUDEH yöneticisi ve üyesi yasalara aykırı olarak tutuklandılar. İran'dan gelen haberler çoğu bölgelerde parti üye ve taraftarlarının tutuklandığı doğrultusundadır. Sovyetler Birliği'ne casusluk yapıyorlar gibi temelsiz gerekçelerle yapılan tutuklamalar, ilerici kamuoyunca tepkiyle karşılandı.

TUDEH Merkez Komitesi yayınladığı "Devrim Savunulmalıdır" başlıklı bildirisinde tutuklamanın ardındaki gerçekleri şöyle dile getiriyor: "Parti yöneticilerinin yasalara aykırı olarak tutuklanmaları ve bunlara karşı yöneltilen temelsiz suçlamalar partiye ve farklı görüşleri savunanların tümüne karşı girişilen açık tehditler sadece TUDEH partisini kapsayan bir olay değildir. Bu devrimin yazgısı ve büyük toprak ağalarının, kapitalistlerin devlet aygıtındaki etkisinin güçlendirilmesiyle ilgilidir. Kahrolsun Amerika Birleşik Devletleri belgisinin hala daha gündemden inmediği doğrudur. Ama ABD'nin dolaylı ve dolaysız olarak önemli bir yer tuttuğu İran'ın dış ticaretinin büyük bir bölümü emperyalist devletlerle yapılıyor" Bildiri daha sonra, sağıcılar ve emperyalizmin elemanları tarafından anti-sovyetizmin ve sosyalistlere karşı düşmanlığın nasıl sistemli geliştirildiğine değinmiyor, tutuklamaların gündeme getirdiği tehlikeye dikkati çekerek şöyle diyor: "İran TUDEH partisine karşı girişilen saldırı için seçilen zaman da ilginçti. Bir yandan ülke ciddi ekonomik ve sosyal sorunlarla karşı karşıyadır. Öte yandan ABD emperyalizmi ve onun bağlaşıkları içte ve dışta İran İslam Cumhuriyeti üzerinde baskıları büyük ölçüde artırdılar ve açık askersel saldırıya geçme hazırlıklarına başladılar."

ŞAHLIĞIN YIKILIŞINDA TEMEL ETKEN NEYDİ?

Konuyu irdelerken bugüne nasıl gelindiğini anlayabilmek için biraz geçmişe bakmakta yarar var.

12 Şubat 1979 İran tarihinde önemli bir gündür. 2500 yıllık

Şahlık rejimi, halkın yığınsal gösteri ve direnişle yıkıldı. Yerine Devrim hükümeti kuruldu. Bilindiği gibi hareket baştan sona kadar İmam Humeyni'nin etkisi ve yönlendirilişi altındaydı. Bu nedenle devrim hükümeti Humeyni'nin öncülüğünde kuruldu ve "İSLAM CUMHURİYETİ" adını aldı. Bunun böyle oluşu bir sürü tarihi faktörlere, toplumsal olaylara ve son yıllarda Şah ve Savak baskısı altında sürdürülen çalışma şartlarına bağlıdır. Örneğin:

- ABD başta olmak üzere, Savak'ın, CIA'nın ve Şah'ın komünistler başta olmak üzere, tüm yurtseverler üstündeki öldürücü baskısı
- Çin yönetiminin başta ABD olmak üzere emperyalizmle uzlaşması ve barış ilan etmesi. Dünya işçi sınıfı hareketini parçalamaya yönelmesi.
- Liberal burjuvazinin kendine has oportünist yapısıyla, her gün büyük boyutlarla gelişen devrimci hareketi ileriye götüreceği durumda değildi. Bu nedenle onu firelemeye çalışıyordu. Örneği, "Şah saltanatı kalsın, ama Şah hükümetin başında olmasın" diyordu.
- Cami "kutsal yer" idi. Bunun dışında bir yerde toplanma olanağı son derece kısıtlıydı. Camilerde halkın biraraya gelişini engellenememişti. Genellikle ülkede Şah'a karşı yoğun politik tartışmaların yapıldığı yerler camiler oluyordu. Özellikle orta dereceli ve onların altındaki hoca-

NUREDDİN
KYANURI

lar geniş halk kesimiyle bağlantı içindelerdi. Bu durum o dönemde büyük rol oynadı.

Şahın 60 milyar dolar silahla kuşanmış 700 binlik ordusu halkın karşısında durmayıp yıkıldıktan sonra İran'daki çeşitli güçler yeni durumda yeni konum alarak tarih sahnesine çıktılar. Bunları şöyle örneklemek olası:

- Uluslararası karşı devrimci güçler. Elçiliklerde ve bazı fabrikalarda örgütlenmeye çalışıyorlardı.
- İç gerici güçler. Feodaller, fabrikatörler, büyük burjuvazi vb.
- Komünistler, TUDEH Ulusal çapta örgütlenmiş durumdaydı. Devrimi savunuyor, kazanımların korunmasını istiyor.
- Demokratlar, Humeyni yönetimindeki "Şii kligi". İçlerinde sağ çoğunlukta. Solda oturan Humeyni ve taraftarları ise azınlıkta kalıyor.
- Çeşitli radikal sol guruplar.
- Liberal burjuvazi. Özellikle Mussaddık taraftarları bu akımı oluşturuyor.

KALE YIKILDI AMA...

ABD'nin Orta Doğu'daki kalesi eli kanlı Şah rejimi yıkıldı, ama devrim geçmişin kalıntılarını önem-

İdam cezaları hazırlanıyor

TUDEH ÜYELERİNİN YAŞAMLARI TEHLİKEDE

Dergimiz basıma girerken alınan haberlere göre, İran TUDEH Partisi 1. Sekreteri Nurettin Kyanuri ve Şubat ayında tutuklanan diğer üye ve yöneticilerinin yaşamları ciddi olarak tehlike içinde. Almanya'da yayınlanan UZ gazetesinin bildirdiğine göre, İran basını, ajanlık iddialarını desteklemek ve idam cezalarına gerekçe hazırlamak için 30 Nisan'da Kyanuri'nin sahte bir "itiraf"ını yayınladı.

30 Nisan Cumartesi günü akşamı, Nurettin Kyanuri zorla televizyon kameralarının önüne çıkartıldı. Gölgesi kadar küçülmüş şekilde bitkin olarak, üzerinde "Amerika İngiltere kadar kötüdür, İngiltere Amerika kadar kötüdür ama Sovyetler her ikisinden de kötüdür" yazılı bir pankartın önünde susarak oturuyordu. Haberlere göre, daha başka TUDEH üyeleri de ilerde televizyonda gösterilecek. Bir gün öncede yeniden birçok TUDEH üyesi toplu olarak tutuklanmıştı.

İran resmi makamları bu girişimle, TUDEH Partisi'ne karşı tirmandırılan kampanyayı doruk noktasına ulaştırmışlardır. Bu kampanya, Şah'ın gizli haber alma örgütü SAVAK'ın eski üyeleri tarafından bizzat yürütülmektedir. Eski SAVAK ajanı Fardust adında birisi, birkaç aydan beri haber alma örgütünün TUDEH Partisi'ni takiple görevli bölümünün yöneticisidir.

TUDEH Partisi, İslam Cumhuriyeti güvenlik organlarına, kendilerini şimdi "İslamcı" olarak gösteren eski SAVAK ajanlarının iyice yerleştiğini tesbit etti. Böylesi bir gelişmeye karşı da, aylar öncesinden uyarıda bulunmuştu.

Şah rejimine karşı mücadelelerinden dolayı zindanlarda yatan, en ağır baskılarla karşılaşan TUDEH Partisi üyelerinin, o zamanlarda olduğu gibi şimdi de yaşamları ciddi tehdit altında. Bu nedenle Avrupa'da yoğun protesto ve dayanışma eylemlerinin yürütüldüğü, ayrıca dünya komünist ve işçi partilerinin ortak bir protesto ve TUDEH'le dayanışma bildirisi yayınladıkları bildiriliyor.

li ölçüde temizleyemedi. Çünkü işçi sınıfının ve onun partisinin öncülüğünde gerçekleşen bir devrim değildi. Bu nedenle emperyalizmin ülke içine uzanan damarları kesilememiş, hatta çoğu hükümetteki yerlerini korumuşlardı. Baştan beri ABD emperyalizminin ve Şah taraftarlarının önünde önemli engel olan iki ana gücün, komünist hareketle, İmam Humeyni'nin ilerici-İslamcı hareketi yok edilmeye çalışıldı. Bunlara karşı iç ve dış güçler birçok oyunlara başvurdular. Bu günkü tutuklama, bu girişimin bir halkasıdır. Eko adlı İran gazetesinin belirttiğine göre, adalet makamları Şah dönemi eli kanlı Savak örgütünün hazırladığı eski raporlardan yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Aynı zamanda emperyalist çevreler, devrim sonucu İran'da yitirdiklerini tekrar kazanmak için devrimci-dindar çevrelerin bilinçsizliğinden ve zayıflıklarından yararlanmaya çabalamaktalar. Bu zayıflık ülkede komünistlerle ortak eylem gerekliliğinin iyi kavranmasında somutlanıyor.

Burada unutulmaması gereken bir önemli nokta da şudur: Anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-feodal İmam Humeyni taraftarları devlet organlarında tek başlarına oturmuyorlar. Onlar politik erki, bugün olduğu gibi, komünistlerin baskı altına alınmasından, kovuşturulmasından yana olan mutlak gerici, kapitalist eğilimli güçlerle paylaşıyorlar.

EMPERYALİZM VE İRAN

TUDEH'in aylık siyasi ve teorik yayın organı olan "Dünya" adlı derginin Ocak 1980 tarihli sayısında parti birinci sekreteri Nureddin Kyanuri emperyalizmin İran'la olan bağlarını şöyle belirtiyor: "1954'den 1979'a kadar 20 milyar varil petrol çoğunluğu ABD'li olan uluslararası tekeller, İran'dan çıkarıyorlar. Bugün bunun tutarı her varilin 25 Dolar olduğunu kabul edersek 500 milyar Dolar'a ulaşıyor. Bu yalnız sömürünün bir bölümü. Tümü değil. Bunun karşılığında birkaç montaj kuruluşu yapmışlardır. Şimdiye kadar İran'da emperyalizme bağlı olmayan hiç bir sanayi kuruluşu yapılmamıştır. İran sanayisi yüzde yüz emperyalizme bağımlıdır. ABD ve Şah'ın sistemi işte budur..."

SONUÇ

İran olayının dünü ve bugünü işte bu gerçeklere dayanıyor. İran işçi sınıfının partis TUDEH şimdiye kadar devrimci anlayışından ödün vermedi. Sık sık karşılaştığı baskı ve teröre, işçi sınıfının partis bilinci içinde karşı koydu. Ortada iki olasılık var. Ya İran yeniden ABD ve emperyalizmin kalesi olacak, ya da devrim kazanımları korunup geliştirilerek, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-Şah'cı cephe oluşarak devrim düşmanları yenilecektir. TUDEH'in savaşı, er veya geçte olsa, İran işçi sınıfı ve halkının utkusuyla sonuçlanacaktır.

"Savaş ve Demokrasi,, oyunu ve bir ilan

Boyalı burjuva basını Türkiye'de bir şamata tutturdu gidiyor. Orhan Aldıkaçtı'nın Yönetim Kurulu 2. Başkanlığı'nı yaptığı, K. Ilıcak'ın Tercüman'ı "Hoşgeldin Demokrasi" diye şapkasını çıkarıyor. Aynı anda Hürriyet "Aranan Lider Tipi-asker-sivil her çevreye güven verecek emekli asker" diye "ilan" yayınlarken, Koç grubunun gazetesi Milliyet "Demokrasiye gidişte son sayfayı çevirmek üzereyiz" diyor ve eklemeyi unutmuyor: "siyasal yaşamın kaldırılması batıda olumlu karşılandı".

"Güçlü devlet" in her türlü hak ve özgürlük karşısında ve özellikle işçi sınıfı karşısında "güvence" ye alındığı Cunta Anayasa'sı, bildiği gibi silah zoruyla, eleştirilmesi yasaklanarak kabul ettirilmiş ve hızla faşist devlet yapısının kurumsallaştırılması için gereken kanunların çıkarılmasına girişilmişti.

Onlarca yurtsever idam sephasına çıkartılırken, binlercesi işkencelerin en korkuncunu yaşarken, onbinlerce ilerici-demokrat zindanlarda iken, diğer yandan Cunta "demokrasi oyunu"nu oynamaya devam ediyor.

Tekeller ve ABD-NATO adına ülkeye çöreklenen Evren Cuntası, bir yandan keyfi uygulamalarını sürdürürken, diğer yandan bunları "yasa" haline getirmenin adımlarını atmaya unutmuyor. Adına da "demokrasi" diyerek.

DİSK yöneticileri, üyeleri işçi sınıfının haklarını savundukları için idamla ve ağır cezalarla yargılanırken, Sendikalar, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt, İş Yasaları tekellerin yıllarca özlemini çektikleri

Zonguldak katliamının sorumlusu Cunta yönetimidir

7 Mart 1983 günü, 100'ü aşkın maden işçisi, Zonguldak kömür havzasında metan gazı (grizu) patlaması sonucunda yaşamlarını yitirdi. 120 işçi de ağır şekilde yaralandı.

Metan gazı patlamasının kömür madenlerinde sorun olmaktan çıktığı günümüzde, bu olayı iş kazası diye nitelenecek, konuyu hafife almak olur. Bu olay düpedüz, baskı dönemlerinde kendini daha da çok hissettiren, üretim zorlamalarının sonucu ortaya çıkan iş cinayetidir. Türkiye çalışma yaşamında görülen en büyük işçi katliamıdır.

Bildiği gibi, kömür havzasında üç vardiya halinde çalışılıyor. 7 Mart günü, 16-24 vardiyasında 406

biçimde düzenleniyor.

SAVAŞ OYUNU

Barışı savunmak suç sayılır, barış savaşçıları yargılanmaya devam edilirken, ülke toprakları ikili-gizli anlaşmalarla ABD'ye peşkeş çekiliyor. "İkisi tam teçhizatlı ve en ileri teknikte donatılmış (Muş ve Batman) üs haline dönüştürülecek, geri kalan dokuzu da günün şartlarına göre düzenlenecek" havaalanlarında çalışmalar hızla ilerliyor.

Bölgeye yönelik saldırılarda kullanılmak için, CRUISE füzelerini taşıyabilen B-52 bombardıman uçaklarının inip-kalkabileceği, "Çevik Kuvvetler" in istendiği anda "sıçrama tahtası" olarak kullanılabileceği havaalanlarının "modernize" çalışmaları sürüyor, hem de nükleer koruganlarla donatılacak şekilde.

Tepkileri göğüslemek için de, ABD ile imzalanan bu Anlaşma Muhtırası'nın (Memorandum of Understanding) şimdilik "NATO sorumluluğu" ile sınırlı olduğu belirtiliyor. O halde niçin NATO değil de ABD ile bu anlaşmanın imzalandığı veya harcamalarını niçin NATO değil de ABD'nin karşıladığı sorusunun cevabı verilemiyor? Kaldı ki, NATO ortak karar alırsa, veya ABD ile "sadık kader ortağı" Cunta karar verirse, anında nükleer silahların bölge halkına karşı kullanılacağı, Çevik Kuvvetler'in harekete geçeceği gizlenmeye çalışılıyor.

"DEMOKRASİ OYUNU"

Tüm bu işkence-idamlar, yargılamalar, tüm bu savaş hazırlıkları

işçi madene indi. Bir önceki vardiya sırasında küçük bir patlama olmuş ve yangın çıkmıştı. Bu durumda işçiler madene inmek istemediklerini belirttikleri halde, girmek zorunda bırakıldılar. Her vardiya değişiminde yapılması gereken, ocaktaki metan gazı ölçümü ve bir sonraki vardiyanın emniyet çavuşuna bildirilmesi işlemi ise yapılmadı. Otomatik havalandırma aygıtları ise arızalı olduğu için çalışmadı. Patlamanın olduğu Armutçuk'da yerli sağlık örgütü ve elemanın olmaması nedeniyle de birço yarah işçi, uzak mesafelerdeki hastahanelere taşınırken öldü.

Tüm ayrıntılar ve ihmaller zinciri, olaya insan değerinin hiçe sa-

sanki Türkiye'de olmuyormuş gibi, Cunta'nın açıkladığı Siyasi Partiler Yasası "demokrasinin son adımı" olarak ilan ediliveriyor. Boyalı basının "bilinçli" şamatası kulakları tırmalyan şiddete ulaşıyor. Oynanmakta olan "demokrasi oyunu için aktörlerde sahneye dolmuş durumda. Aranan "lider tipi"-ne göre sahnede yer alma uğraşındalar. Nasıl bir rol için?

Anayasa ile demokratik-politik tüm hakların yokedilmiş olması yetmiyormuş gibi, Siyasi Partiler Yasası 97. maddesi ile bir de "Siyasi Partiler, Anayasa'nın başlangıç kısmında yazılı sebeplerle Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ve Milli Güvenlik Konseyi'nin karar ve icraatına karşı herhangi bir tutum, beyan ve davranışta bulunamazlar" ferman olunmuş. Partilerin, Parlamento'nun ve hükümetlerin tümüyle Cunta'nın yürütme organları olması akla gelebilecek her biçimde düzenlenmiş iken, Yasa'ya yeni kurulacak partilerin kurucu ve yöneticilerinin Cunta'nın onaylayacağı, uygun görmediği kimselerin yerine yenilerinin bulunması gerektiğini belirten bir maddenin de eklenmesi unutulmamış. Ayrıca, partiler üyelerini sürekli olarak savcılığa bildirmekle yükümlü tutulmuş.

yılması, her ne pahasına olursa olsun daha fazla kömür üretilmesi "ilkesi"nin neden olduğunu gösteriyor. Çok iyi bilinen, "önce kömür, gerisi ondan sonra düşünülür" sloganının ardında, Türkiye'de dışa bağımlı tekeller kapitalizmin çarpık enerji politikası yatıyor. Bilindiği gibi, Türkiye'nin yıllardır süren bir enerji darboğazı vardır. Bu açık için de döviz harcamak durumundadır. 1981 yılında, kömür rezervleri açısından oldukça zengin olan ülkemize bir milyon ton kömür ithal edilmiştir. Bu açığı kapatmak amacıyla, 1981'de 3,9 milyon ton kapasiteli Zonguldak'da 1983 yılı için 4,2 milyon ton kömür üretimi hedeflenmiştir. Bu artışı gerçekleştirmek için de, gerek teknolojik gerekse insangücü olarak hiçbir yatırım yapılmamıştır. EKİ'nin yatırım harcamalarında, paranın sabit değeri anlamında artış görülmemektedir.

Bu durumda üretim açığını kapatmanın tek yolu, zaten çok kötü koşullarda çalışan maden işçilerinin, daha kötü koşullarda -ve güvenlik önlemlerinin zaman kaybı ve maliyet artışı olarak ele alındığı ortamda-, daha hızlı çalışmalarını zorlamaktır. Bu nedenle ki, madenlerde iş kazalarını önlemek veya kontrol altına almakla görevli "em-

Cunta "gene de neme lazım" diyerek bir de 76 sayılı kararname çıkarttı. Siyasal faaliyet yasağını kaldırdığı iddia edilen Milli Güvenlik Konseyi 76. sayılı bildirisi ile, tam aksine söz konusu "yasağın devamı" sağlama bağlanmış oldu.

OYUNU BOZMAK İÇİN

Ne kadar sağlama alınırsa alın-sın, partiler ve kurucuları-yöneticileri ne kadar kontrolü altında olursa olsun, Cunta gene de korkusunu gideremiyor. Yasağın üstüne yasak, önlem üstüne önlem almaya çalışıyor. Bu korku, halkta duyulan korkudur. İşlediği insanlık suçlarının hesabını vermek zorunda kalmaktan duyulan korkudur.

Bu "demokrasi oyunu"nu bozmak için tüm ilerici, demokrat ve yurtseverlerin ortak, birleşik mücadelesi iyice yakıcı önem kazanıyor. Cunta yıkılmadan gerçek demokrasinin kurulamayacağını bilen yurtseverler her olanaktan, her çatlaktan yararlanacaklardır; tekellerin ve emperyalizmin bu oyununu bozmak için üzerlerine düşeni yapacaklardır, yapmalıdırlar. Elbirliği ile.

niyetçi sayısı azaltılırken, işçileri daha hızlı çalışmaya zorlamakla görevli "posta başı" (kontrolcu) sayısı artırılmıştır.

7 Mart'taki katliamdan şans eseri yaralı olarak kurtulan ve adının saklanmasını isteyen bir madenci Milliyet gazetesi muhabirine olay gününü anlatırken, "çalışma anında postabaşların kendilerine sürekli hakaret ve küfür ettiklerini, aşağılayıcı davranışlarla daha hızlı çalışmaya zorlandıklarını, ocaklarda 1 emniyetçiye karşılık 10 kontrolcunun bulunduğunu" söylemiştir.

Bütün bunlar, 7 Mart günü Zonguldak katliamının, "önce kömür, sonra emniyet", veya "daha fazla kömür, daha fazla kan" sloganının ardında yatan, insan değerini hiçe sayılması ile gerçekleştiğini açıkça göstermektedir. Bu nedenle, Türkiye işçi sınıfının kazanımlarını, sendikal ve politik haklarını yok eden, 20 yıldır işçilerin güldüğünü ve şimdi gülme sırasının kendilerine geldiğini söyleyen işverenleri açıkça savunan FAŞİST CUNTA YÖNETİMİ sorumludur.

Nitekim, cuntabaşı Evren bunu çok iyi bildiği için, Zonguldak felaketi üzerine siyasi polemiklerin yapılmamasını söylemiştir.

27 Nisan 1983 Çarşamba 8 7638 A
Hürriyet
TÜRKİYE YURTLARINDA 27 Nisan 1983
GÜNLÜK MUSTAKİL SİYASİ GAZETE
Kurucusu: SEDAT SIMAVI (1896-1953)

Politika meydanı kızışırken...

ARANAN LİDER

TİPİ } Asker-sivil her çevreye güven verecek emekli asker

"Türkiye önemi"

EVREN'İ DAVET

Militarist Program Şeridinden Bir Kesit

AĞUSTOS 1981 :

Washington, Hiroşima (1945'de ilk Amerikan Atom bombasının atıldığı Japon kenti) kurbanlarının anıldığı gün, büyük miktarlarda NÖTRON füze başlığı üretimini açıkladı. Bu, nükleer silahlanma yarışında yeni bir kanalın açılmış olduğunun ve "nükleer tehdit" in azaltılması yerine nükleer savaş olasılığını yükselten diğer bir adım atıldığı açıklanmasıydı.

EYLÜL 1981 :

Stratejik CRUISE füzelerine göre yeniden donatılan ilk B-52 bombardıman uçağı hava kuvvetlerine katıldı. Her uçak 12, ve birkaç değişiklikle 20 Cruise füzesi taşıyabilmektedir.

EKİM 1981 ;

Reagan yönetimi, stratejik nükleer silahların geliştirilmesi yolunda planını açıkladı. Bu plan, stratejik saldırı gücünün her türlü bileşeni kapsıyor. MX kıtalararası balistik füzelerinin ve yeni stratejik bombardıman uçaklarının geliştirilmesini, TRIDENT atom denizaltılarının üretimini ve ayrıca, havada, denizde ve karada üslenebilen CRUISE füzelerinin yoğun-seri üretimini içeriyor. Bu plan ABD'nin askeri üstünlüğünü hedefliyor ve "SSCB ile doğrudan karşı karşıya gelme" doğrultusundaki Amerikan stratejisinin maddi temelini oluşturuyor.

ABD Başkanı Ronald Reagan,
Haziran 1982'de yapılan
Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Konseyi
ikinci özel toplantısına atf yaparak
"barışa giden yolun sözle değil, somut eylemlerle açıldığı" nı
söylemişti. İlk iki yıllık görevi süresince
Reagan yönetimi barışa giden yolda
ne tür "katkılar" da bulundu
dersiniz ?

KASIM 1981 :

İlk Atom denizaltısı OHIO (Trident tipi), Trident-1 füzeleriyle donatılmış olarak Deniz Kuvvetlerine katıldı. Bu tip denizaltının çıkartma yapma kapasitesi Poseidon tipinden yaklaşık 2 kat daha fazla. Füze ateşleme bölümleri 1,5 kat ve toplam gücü ise 2,5 misli daha fazladır.

ŞUBAT 1982 :

ABD Başkanı, milyarlarca malolacak "kimyasal silahlanma" programını duyurdu. Yeni, zincirleme bir kimyasal silahlar serisi geliştiriliyordu. ABD'nin halihazırda dünyanın en büyük kimyasal silah deposu olduğu gerçeği ayrıca belirtmeksiz. Günümüzde ABD ordusu bu türden 90 silaha sahiptir. Bir milyonu aşkın kimyasal silah harmanı -150.000 tonu aşkın çekirdek, bomba ve maden- ABD, Avrupa, Japonya ve Pasifik adalarındaki depolarda biriktirilmiştir.

ABD'de yapılan tahminlere göre bu miktar dünya nüfusunu 50 kez yoketmeye yeterlidir.

MAYIS 1982 :

Reagan, korunmuş hedefleri vurma yeteneğindeki MX kıtalararası balistik füzelerin yerleştirilmesi yolundaki Ulusal Güvenlik Konseyi'nin 35 No'lu talimatını imzaladı. Bu türden 100 füze, 12 kilometrekarelik bir alan içine, 600 metrelik uzaklıklarla sıkı tahkim edilmiş silolara yerleştirilecektir. Nevada Nellis Hava Kuvvetleri Üssü öngörülen bölgelerden birisi.

Reagan bu kararını, Washington'un nükleer silahlanmayı durdurma ve nükleer savaş tehlikesini yoketme niyetleri için kamuoyuna güvence verdiği konuşmasından sadece bir hafta sonra almıştı.

HAZİRAN 1982 :

Pentagon, ABD'nin "uzayda askeri operasyonlar yürütme amacıyla bağlantılı olarak, Colorado Spring'deki yöneticilerle bir UZAY KOMUTA MERKEZİ" oluşturulduğunu açıkladı.

Bu açıklama ise, 29 Haziran 1982 tarihinde Cenevre'de başlayan stratejik silahlanmanın sınır-

landırılması ve azaltılması konulu Sovyet-Amerikan görüşmelerinden bir hafta önce yapılmıştı.

Savunma Bakanı Casper Weinberger yönetimi altında ABD, beş yıllık bir zaman içerisinde nükleer uzay saldırı sistemini -nükleer olmayanın yanısıra- geliştirip kuracak. Pentagon, dünya yörüngesine laser silahları ve anti-uydu sistemleri yerleştirme planlarını gizlemeye gerek duymuyor.

AĞUSTOS 1982 :

ABD Başkanı, Sovyetler Birliği ve Britanya ile nükleer silah denemelerinin tümüyle yasaklanması üzerine yapılan görüşmelerin askıya alınması emrini verdi. Böylece de, daha önceki yönetimlerin tüm girişimlerini feshetti ve nükleer silahların kontrol altına alınması sorununa kendisinin ikiyüzlü yaklaşımını sergiledi.

1983 mali yılında (Ekim 82'de başlayan), Beyaz Saray askeri harcamalar için toplam 260 milyar dolar ayırmayı planlıyor. 1948'de, soğuk savaşın başlangıcında, ABD'nin askeri harcamaları 12 milyar dolardı bulmuştu. 1976 yılında 100 milyar dolara yükselmiş ve 1982'de ise 200 milyar dolara ulaşmıştı.

Reagan yönetiminin askeri programları gösteriyor ki, ABD özelikle dikkatini kitlesel imha silahları yaratmaya odaklaştırarak silahlanma yarışında liderliği sürdürmektedir. Amerikan askeri hazırlıkları, barışa karşı gerçek tehlikenin nereden geldiğini kanıtlamaktadır.

TÜRKİYE'DE İŞ KAZALARI VE MESLEK HASTALIKLARI

Uluslararası İş Örgütü'ne (ILO) göre, Türkiye, kömür madenciliği alanında ölümcül iş kazaları bakımından dünyada birinci geliyor. Tüm iş kollarında da Avrupa'da birinci, Güney Kore'den sonra dünyada ikinci sırayı alıyor. 1977-1981 yıllarını kapsayan 5 yıllık bir araştır-

maya göre, her iş gününde Türkiye'de 600 iş kazası oluyor.

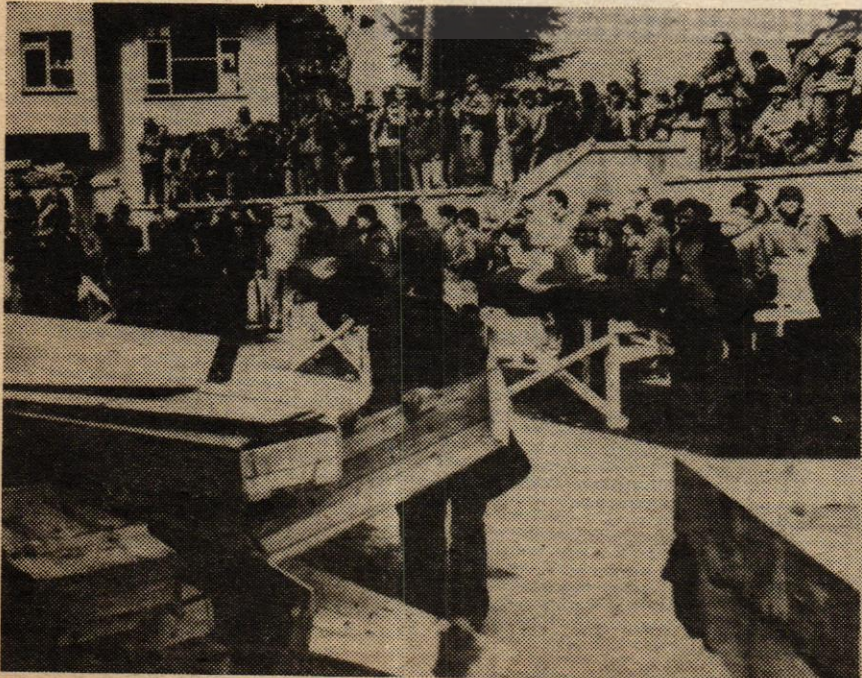
Türkiye'de grevlerin en yoğun olduğu 1963-1975 dönemi için yapılabir araştırmaya göre, grevlerin yol açtığı toplam işgünü kaybının 5 milyon, iş kazaları sonunda meydana gelen işgünü kaybının ise 30 milyon olduğu belirlendi.

11 Nisan günü ise Kozlu'da meydana gelen patlama sonucunda 9 işçi yaşamını yitirdi. Açıklamalara göre Zonguldak bölgesindeki "kaza" ve patlamalarda şimdiye değin 2, 968 işçi yaşamını yitirmiş ve 200.000'in üzerinde işçi yaralanmıştır.

1982 yılında sosyal politika uzmanı Oktay Ögünç'ün yaptığı bir araştırmada, Türkiye'de meydana gelen iş kazaları sonucu her iki saatte bir işçi ölürken, her saat bir işçinin sakat kaldığı ortaya çıktı. Aynı araştırmada, batılı ülkelerde her yüz işyerinde bir müfettiş istihdam edilirken, Türkiye'de ancak 5000 işyerine bir müfettiş düştüğü belirlendi. Bu durumda Türkiye'nin mevcut işyerlerinin ancak %3'ünün denetlenebileceği, %97'sinde hiçbir şekilde iş sağlığı ve iş güvenliği kontrolünün yapılmadığı saptandı.

Türkiye'de iş sağlığı ve iş güvenliği hizmetlerinin, demokratikleşme hareketi ile paralel bir gelişme içinde olduğu bilinen bir gerçektir. Sınıf hareketi haklarına sahip çıkıp, geliştirdiği, genel demokratikleşmenin sağlanabileceği ölçüde sağlık hizmetleri bu alanda da gelişip etkinleşebilir. 12 Mart 1971'de olduğu gibi 12 Eylül 1980'de Türkiye demokrasisine indirilen darbe, aynı zamanda İş sağlığı ve iş güvenliği ne de indirilen bir darbe olmuştur. Nitekim, kömür alanında bu denli ağır ve tehlikeli bir çalışma-koşulu varken, Cunta'nın yasalarına göre maden işçilerinin grevi tamamen yasaklanmıştır.

Zonguldak katliamlarını bu tablo içinde değerlendirmek, en doğru yaklaşım olacaktır.

"1983 füzeler yılı olmamalı!,,

750,000'in üstünde barışsever, geçtiğimiz Paskalya tatilinin üç günü süresince nükleer silahlanmanın durdurulması için, Federal Almanya'nın tüm bölgelerinde, değişik şehirlerde yollara döküldü. Bu yılki "Oster Yürüyüşleri" FAC tarihinin en etkin barış eylemi oldu. Barış savaşının akla gelebilecek tüm şekilleri "1983 bir füzeler yılı olmamalı" sloganı altında birleştirildi.

OSTERMARSCH RUHR '83 yürüyüşleri 2 Nisan Cumartesi günü başladı. 7'sinden 70'ine her yaşta barışseverin ve en geniş politik platformun biraraya geldiği meydanlar, tam bir bayram yeri idi. Bu renkliliği meydanların çevresinde kurulan, aralarında örgütümüzün de bulunduğu, çeşitli demokratik örgüt "stand"ları iyice arttırıyordu. Sırt çantaları, çocuk arabaları ve pankartlarıyla biraraya gelen canlı kalabalık içinde milletvekilleri, sendikacılar, sanat ve bilim adamları, kilise üyeleri, partili, partisiz her kesimden insan bulmak mümkündü.

BARIŞ girişimleri, imza kampanyaları sonucunda ezici çoğunluk sağladıkları bölgeleri "atom silahlarından arınmış bölge" olarak ilan ediyorlar, bu bölgeler, kolkola insanlardan oluşan canlı barikatlarla kuşatılıyordu.

ÜNLÜ Barış "Askeri", şarkıcı Fasia Jansen'in "Doğuya karşı mı yürüyoruz? -Hayır!-, Batıya karşı mı yürüyoruz? -Hayır- Biz barış için yürüyoruz" şarkısını tüm yürüyüşlerde ve mitinglerde duymak mümkündü.

INSANLARDAKİ güçlü barış isteminin, kararlılığın ve sonsuz bir dayanışma ve birlikten doğan gücün

hissedildiği yürüyüşler boyunca barış savaşçıları, geçtikleri şehirlerin, köylerin, sokakların sakinleri tarafından sempati gösterileriyle karşılanıyorlardı.

DAHA yürüyüşlerden önce, binlerce barış girişimi tarafından örgütlenen bu eylemi "komünistlerin yönlendirmesi" şeklinde sözde karalayıcı olan, Bonn İçişleri Bakanlığı adresli kampanya ise, daha hala Bonn'daki bazı kişilerin insanlardaki barış özleminin ne denli büyük olduğunu görmediklerini; barış içinde birarada yaşama özleminin ne denli köklü olduğunu anlayamadıklarını bir kez daha ortaya koydu.

BU seneki "Ostermarsch"ların kapanış toplantısının yapıldığı Dortmund şehrindeki gösteri ise, o güne dek F. Almanya'da yapılan en görkemli barış eylemi oldu.

ÖĞLENDEN itibaren dolmaya başlayan meydana Duisburg'dan gelecek olan esas kol varmadan ancak onbinlerle sayılabilecek bir barışsever kalabalık dolmuştu bile. Saat 15'de Dortmund'a varan Duisburg kolu ise Wall caddesinde ikiye ayrılarak, şehir merkezi etrafında, el ele tutuşmuş insanlardan oluşan bir "Barış Zinciri" oluşturdu.

120,000 BARIŞSEVER, aralarında sendikacıların, din adamlarının ve barış temsilcilerinin bulunduğu konuşmacıları ve akşamın geç saatlerine kadar süren kültür programını ilgiyle izlediler.

HAMBURG'da 82,000, Köln'de 50,000, Frankfurt'ta 60,000, Heilborn'da 30,000, Hannover'de 40000 Mainz'da 12,000, Münih'de 25000 barış isteyen insan "yeni ABD füzeleri FAC'ine yerleştirilmesin", "Nükleer silahlardan arınmış bir Avrupa" ve "Füze yerine İşyeri" gibi istemlerle biraraya geldiler.

F.ALMANYA dışında Avrupa'nın İngiltere, Hollanda, İtalya gibi birçok ülkesinde Paskalya süresince yeni ABD füzelerini protesto eden, barış istemlerini haykıran eylemler, yürüyüşler yapıldı.

Barış hareketinde „OSTERMARSCH“ GELENEĞİ

Nisan ayının birinci son haftasına rastlayan bu yılki "Paskalya" tatili süresince, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin birçok bölgesinde "83 OSTERMARSCH"ları yapıldı. "1983 bir füzeler senesi olmamalı", "Ülkemize yeni atom füzeleri yerleştirilmesin" - "Atom ölümüne karşı savaş" sloganları altında 3 gün süren yürüyüşlere katılan yüzbinler, bu yılın Oster Yürüyüşlerini, Bonn barış yürüyüşü ve Krefelde Barış Çağrısı altında toplanan 4 milyon imzamanı yanısıra, son senelerin en büyük barış eylemlerinden biri haline getirdiler.

İlk defa 1959 senesinin paskalyasında, barış savaşçılarının "bombayı horgörün" sloganı altında İngiltere'de Aldermaston füze üssüne yaptıkları yürüyüşle başlayan "Ostermarsch"lar (Oster yürüyüşleri), FAC'inde de görkemli bir geçişe sahip olup, '50'li yılların sonunda başlayan barış hareketinin en önemli bölümünü oluşturuyor.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra, F. J. Strauss'un savunma bakanı olduğu Adenauer hükümetinin, yeni FAC ordusunu nükleer silahlarla donatmayı planlaması üzerine, 1957'de 18 dünyaca tanınmış Alman atom bilgini "Göttingen Manifestosu"nu yayımlayarak, nükleer silahlanmanın tehlikesini anlatarak atom silahlarının yapımında çalışmayı reddettiler. 57/58 yıllarında, bu manifestonun istemlerine dayanan, önde gelen SPD ve DGB yöneticilerinin başını çektikleri "Atom ölümüne karşı mücadele" adlı hareket gelişti. '60'lı yılların başında SPD'nin tamamıyla ayrılmasından sonra barış hareketi, ilk defa 1961'de yapılan "Ostermarsch"larıyla devam etti.

Hamburg'dan Bergenhohe'deki füze talim meydanına yapılan bu ilk yürüyüş, kötü hava şartlarına ve polise çıkarılan zorluklara karşı koyarak, 1000 barış savaşçısı katıldı. Sosyal demokrat, komünist ve hristiyanlardan oluşan bir yelpazeyi kapsayan bu yürüyüşün sloganları da "Varolmak veya Yokolmak" ve "Bombayı horgörün" idi.

Bir sene sonra oluşturulan "Atom Silahları Aleyhtarları Merkezi Ostermarsch Komitesi", 1961'den sonra yapılan yürüyüşlerin örgütlenmesini üzerine aldı. Yayınladığı birinci bildiride "Doğu ve Batı'nın hükümetlerini atom enerjisini her türlü askeri kullanımdan vazgeçmeye" davet eden komite, aynı zamanda FAC hükümetinin "nükleer silahlanmadan vazgeçtiğini ilan ederek tüm dünyaya örnek olmaya" çağırıyordu. Bu yeni eylem şeklinin halk arasında büyük yankı bulmasıyla, 1962'de yürüyüşlere 9000, toplantılara ise 23,000 kişi katıldı.

Soğuk savaşın gittikçe keskinleştiği bu dönemde, FAC'nin revansist Adenauer hükümeti, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin sınırlarını tanımamakta direniyor, hala "doğu bölgelerinin kurtarılması"ndan bahsediyor ve giderek nükleer silahlanmaya yaklaşıyordu. FAC ordu yönetimi ise, artık "bolşevik tehlikeye karşı" atom silahları istegini açıkça bildiriyordu.

Sıcak savaş tehlikesini iyice elle tutulur hale getiren bu gelişmeler zamanın muhalefet partilerinde (yasaklanmış KPD dışında) hiç bir tepkiyle karşılanmazken, tabanda bunun tam aksine yükselen bir

direniş geliyordu. Zamanın parlamento dışı tüm muhalefet güçleri "silahsızlanma için Kampanya" adı altında biraraya gelmişlerdi ve barış hareketinin yürütücü gücü durumundaydılar. Bu kampanya, zamanın tanınmış yazarları, sanatçıları, bilim adamları, din adamları, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar tarafından destekleniyordu.

Ostermarsch hareketi de giderek güçleniyor ve gelişiyor, yukarıdan gelen baskılara karşın sendikaları da giderek sarıyordu. Bu önemli gelişme ilk kez "Atom silahları ve Uluslararası katliam yerine silahsızlanma ve uluslararası barış" parolası altında yapılan 1 Mayıs 1962 yürüyüşlerinde ve aynı yıl yapılan DGB Kongresinde "FAC ordusunun nükleer silahlarla donatılmasına karşı" alınan kararla belirginleşti.

Bütün bunlar NATO politikalarını insanlık dışı yollarına devam etmektен vazgeçirmiyordu. FAC ordusu askerleri, ilk defa 1962'de Pershing-1 füzesiyle talim yaptılar. 1964 yılında ise üç "Sergeant" -füze- batalyonu hazır durumdaydı. 1964 sonlarında zamanın Savunma Bakanı von Hasselbach atom mayınları ve nükleer hava savunma silahları istiyor; CDU nükleer silahlar üzerinde resmen tasarruf hakkı talep ediyordu. SPD yönetimi de nükleer bir NATO birliğinden yana tavır alıyordu. Böylesi ulusal uluslararası-ABD'nin Vietnam'a hunharca saldırısı gibi- gerilimler sonucu hızla gelişen Ostermarsch hareketi, 1968'de yapılan yürüyüşte 300,000'e ulaştı.

Uluslararası güçler dengesinin dayatması sonucu detant politikasına geçiş, FAC'inde CDU/CSU yönetiminin düşmesi ve Ostermarsch hareketi yöneticileri arasında görüş farklılıklarının başgöstermesi sonucunda geçici bir zayıflama gösteren hareket, "Silahsızlanma ve Demokrasi İçin Kampanya" adı altında süregitti. Bu kampanyanın içinde yeralan sosyal demokrat, komünist, hristiyan, pasifist tüm insanlar omuz omuza Vietnam halkıyla dayanışma için, zorunluluk hali kanunlarına, Şili faşizmine, meslek yasalarına karşı savaştılar.

12.12.1979 tarihinde Brüksel'de alınan NATO ikili kararına ilişkin olarak FAC'nin yeni ABD füzelerinin ülkeye yerleştirilmesine "evet" demesi ve SALT I anlaşmasını hiçe sayan ABD'nin yeni bir silahlanma ve gerginlik politikasını başlatması üzerine, barış hareketi yeniden alevlendi. Buna paralel olarak Ostermarsch hareketi de, atom silahlarına karşı direnişin geleneksel bir şekli olarak yeniden canlandı ve kısa zamanda geniş bir yelpazeyi kapsayan politik bir güce dönüştü.

Tüm demokrasi güçlerinin (parlamento içi ve dışı) hedef ve eylem birliği barış hareketine güç katıyor, emperyalizmin hunhar eğilimlerinin önüne set çekiyor.

İnsanlığın en büyük barış savaşçılarından Karl Marks'ın ölümünün bu 100'üncü yılında, 1983'de barış hareketinin daha da güçlenmesi için ileri!